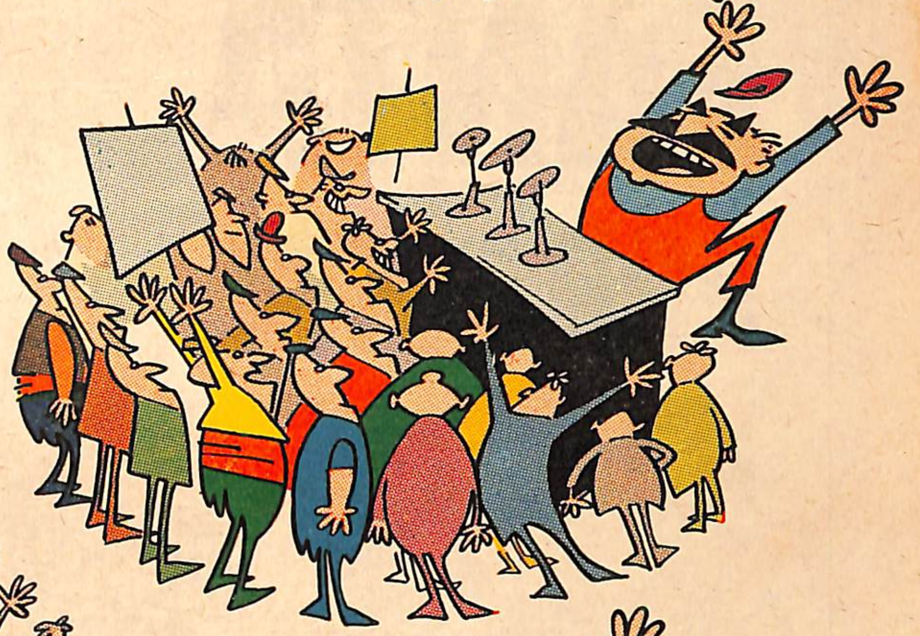
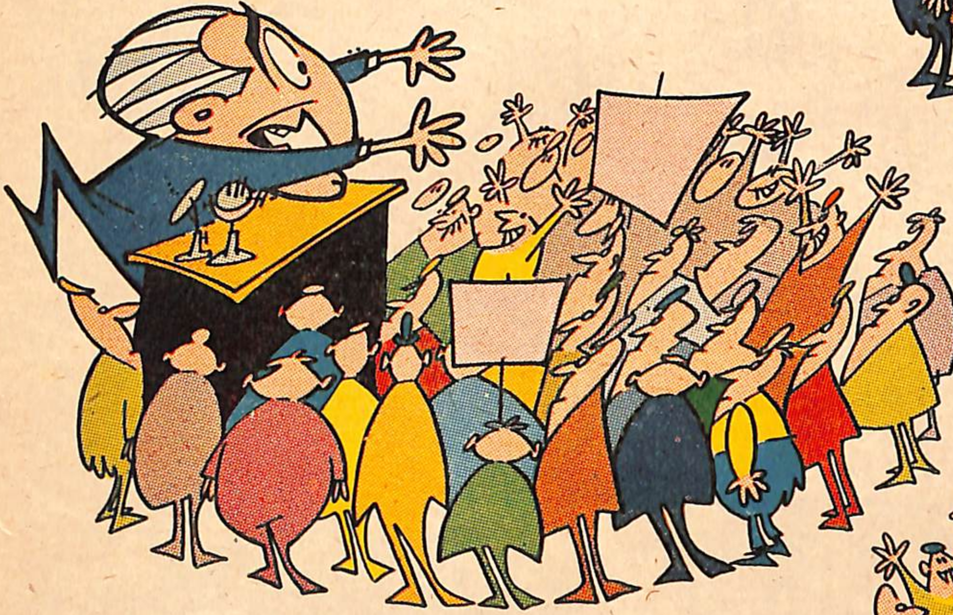
Akbaba

68-21

Partiler, seçim kampanyasına başladı. — Gazeteler —

Siyasî amigolar!

Serinleyin... Neşelenin...

FANTA

MÜSECCEL MARKA

PORTAKAL İÇİN

ŞİMDİ DE EŞSİZ TÜRK PORTAKALI FANTA'NIN TADINA TAD KATIYOR

Evinizde, işinizde, eğlence ve gezintilerinizde bol bol Fanta içiniz. Arkadaşlarınıza sık sık Fanta ikram ediniz. Fanta'nın altın renkli her damlasında güneşin bereketi vardır.

Fanta o kadar güzel ki susamak zevk oluyor

Fanta, Türkiye'de The Coca-Cola Company'nin verdiği yetki ile İstanbul Meşrubat Sanayii (İMSA) A. Ş. tarafından şişelenmektedir.

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 21 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Mayıs 1968

SEÇMECE!..

İNSAN, hayatının her kesiminde seçimle burun buruna gelir. Beşikten mezara kadar seçim içindeyiz. Hattâ daha doğmadan başlar seçim... Genç annenin karnı burnuna yaklaştığı günlerde aileyi alır bir düşünce:

— Çocuğun adını ne koyalım?

— Oğlan olursa Ahmet, kız olursa Zeynep!

— Hayır, oğlan olursa dedemin adını verelim, kız olursa büyük annemin!

— Ben geçenlerde bir roman okudum, kızın adı Gül'dü, erkeğin adı Yavuz...

Doğum günü yaklaştıkça kaygılar büyür. Yüzlerce isim arasından hangisini seçeceksin? Kolay mı seçmek? İnsan yarım kilo meyva alacak olsa bile seçim karşısındadır:

— Elma mı alsam, portakal mı?

Ya dünya evine girmek zamanı yaklaştı mı ortaya çıkan seçim dâvasına ne dersiniz! Anneler çocuklarına ne kız beğenirler, ne oğlan... Her birinin bir kusuru, her birinin gözünün üstünde kaşı vardır:

— Kız güzel ama, biraz oynak galiba...

— Ayol o çocuk daha askerliğini yapmamış, nasıl ev bark geçindirecek, mesleği yok, parası yok...

Sinemaya gidecek olsanız hangi filme gideyim diye düşünürsünüz, okuyacak olsanız hangi kitabı okuyayım diye düşünürsünüz, gömlek alacak olsanız hangi renk alayım diye düşünürsünüz, karpuz alacak olsanız evirir çevirirsiniz elinizde, sallarsınız, tartarsınız:

— İyi mi bu?

— Abicim, vallahi de billâhi de iyidir, ne mal bunlar! Kan kırmızı çıkmazsa şurdan şuraya bir adım atmayayım...

Hayatın her dakikasında karşınızdadır seçim... Diyelim bir dostunuzu ziyaret ettiniz:

— Ne içersin? Çay, kahve, gazoz?

— Bilmem ki birader, haydi az şekerli bir kahve olsun.

Önemli, önemsiz, büyük, küçük, her soy seçim içinde yuvarlanır gideriz. Ama bir de bunun siyasî olanı var ki gürültüsü ayyuka çıkar, kavgasından geçilmez, şamatasından durulmaz, her kapının ardındadır, çat orada, çat buradadır. Bazı adamlar ortaya çıkıp yol keserler, yakanızdan tutup:

— Vatandaş, derler, sen beni seç, ben de seni yöneteyim...

— Ne yapacaksın?

— Yol yapacağım, su getireceğim, hayatı ucuzlatacağım, fiyatları düşüreceğim, nurlu ufuklar, müreffeh Türkiye, eserlere eserler katacağım, çocuklarınıza daha iyi bir hayat, herkese iş, herkese mutluluk, herkese...

— Yeter yeter, nasıl yapacaksın bunları?

— Yapacağım işte...

— Bütün bunlar için para lâzım değil mi?

— Evet...

— Nasıl bulacaksın parayı?

İşte sevgili Akbaba okuyucuları bu noktada verilecek cevap önemlidir. Zira bu meydanda tezgâh kurup mal satmaya çıkmış başkaları da vardır. Onlar da bar bar bağırıp kendi mallarını methederler:

— Bizim partiye gel, bizim partiye ver oyunu... Bütün evlere elektrik, her vatandaşa buzdolabı, her derenin üstüne bir köprü, her dağın başına bir otel, her köşeye bir fabrika, her fabrikaya bir baca, evde kalmış kızlara koca, bekârlara gelin, gelinlere gelinlik, evlere şenlik...

Siyaset pazarında kendisini açık artırmaya çıkarmış esnafın hepsine aynı soruyu yöneltmek gerek:

— Nasıl yapacaksın bütün bu işleri?

Yoksullara daha çok vergi bindirerek mi, zenginleri daha zengin ederek mi? Her mahallede bir milyoner yaratarak mı? Her vatandaşı milyarder Ford yaparak mı?

Pazardan yarım kilo armut alırken düşünen bizler, dört yıl başımızda ekşiyip de her gün Parlamentoda sille tokat kavga edenleri bir iyice ölçüp biçip, tartıp ve endazeye vurup öylece seçmeliyiz. Ve elimizi şakağımıza atıp düşünmeliyiz:

— Yahu bu adam Cenneti vaat ediyor bize... Sakın yalan olmasın?

Evet sevgili okurlar, şunu bilelim ki hangi parti daha çok vaat ediyorsa o parti daha çok yalan söylüyor... Hangi parti mutluluktan söz açıyorsa o parti karanlıkların haberini veriyor... Çünkü yeryüzünde, bütün tarihlerde ve bütün milletlerin hayatında artık iki kere iki dört edercesine ispatlanmış bir gerçek var:

— Milletçe mutluluğa ulaşmak, çok zor ve çetin bir yolun, bir zahmetli çalışma seferberliğinin sonundadır. Bu acı gerçeği milletine söyleyemeyen parti ve politikacı yalancılık yollarında kilometre taşı sayan oyunbazdan başka şey değildir.

İşte seçim «sathı mail» ine girdiğimiz şu günlerde gözümüzden kaçırmayacağımız, kafamızdan eksik etmiyeceğimiz ölçü budur.

AKBABA

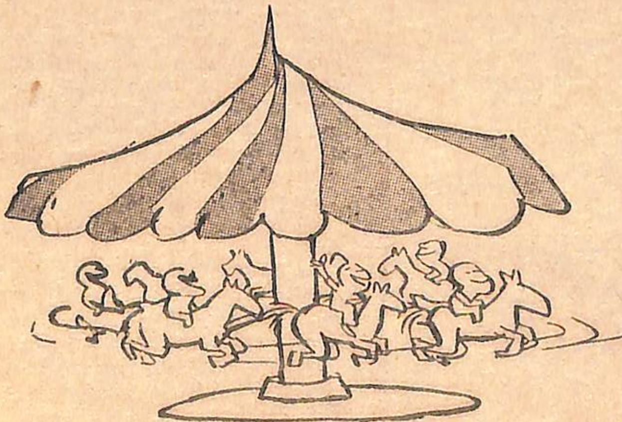
AKBABA

Gelecek sayımız

İLÂVELİ 24 SAHİFE

Bütün sevdiğiniz imzalar en güzel yazıları ve karikatürleri ile

Gelecek hafta ilâveli AKBABA'da

Atlı karınca dönüyor dönüyor...

Dünya durmadan dönüyor dönüyor...

Yalnız dönmeyen bana sensin!...

Ekmek kavgası

MUZAFFER İZGÜ

İSTANBUL'DA dolmuşların azlığı vatandaşın anasını ağlatır, Anadolu'da da çokluğu... Hele hele Ege bölgesindeyseniz... Burada, her köyden birkaç dolmuşçu çıkar. Tarlasını, bağını, bahçesini satan, alır bir minibüs, düşer yollara... Araba bir takla atar, bağ gider, iki takla atar, bahçe gider, üçüncü taklada da çok şükür Allaha tarla elden gider. Ondan sonra sıra gelir, karının bileziklerine, küpelerine... O pırıl pırıl bileziklerin kimi dişli olur arabanın motörüne girer, kimisi rulman olur arabanın tekerleklerine girer... Bu yüzden Anadolu'nun minibüs şoförü her zaman ağzını açıp gözünü yummağa hazırdır. Hele bir de minibüsün taksit zamanıyla, arabanın takla atıp, tamirhaneden çıkma zamanı aynı tarihe denk gelirse, o zaman gözükmeyin siz böyle şoförlerin gözlerine... Alimallah, vali bile olsanız, soyunuzdan sopunuzdan haşlarlar sizi...

Geçenlerde çoluk çocuk İzmir'e gitmiştik. Oradan da bir kasabaya geçelim dedik. Vay keşki geçmez olsaydık. Aydın'a giden otobüs bizi bir yerde indirdi. İndirdi de ne, daha doğrusu otobüs durur durmaz, arabanın içine birileri atladı:

— Var mı kasabaya? dediler.

— Var, demiş bulundum.

Adamlar bir atılış atıldılar ki üstüme, sanki esrar yoklaması yapan polisler gibi...

— Yürü!...

— Yahu durun, bavulumu alayım!

— Biz alırız, yürü!

— Çocuklar da var.

— Ne? Çocuklar da mı var? diyen iki kişi, biri kaynanamın kolundan yapıştı, biri de karımın.

— Durun yahu, ne oluyorsunuz? dedim.

İkisi birden ters ters baktılar suratıma:

— Sen karışma be!

— Nasıl karışmam yahu, benim karım, benim kaynanam.

Bıyıklısı sordu:

— Arkadaş bunlar yolcu mu?

— Evet, yolcu...

— Öyleyse sen karışamazsın, yolcu bizden sorulur.

— Nasıl karışmam yahu!

— Karışamazsın...

— Kanun, nizam?

— Danıştaya kadar yolun var.

Karım bağırır, kaynanam bağırır:

— Bırakın kolumu! diye.

— Boşuna bağırma yenge, ben kaptığımı kolay kolay bırakmam!

Tartaklana tartaklana otobüsten aşağıya indirildik. Yâni ya, adamların bir coplamarı eksik.

— Yürü!...

— Yürüyoruz be!

— Sallanma, dosdoğru minibüse!

Karım, kaynanam, iki çocuğum, kuzu kuzu gittiler. Ne yapsın zavallılar, düşmüşler bir kez modern Koçero'ların eline. Adama çıkıştım:

— Gitmiyorum!

— Ne, gitmiyor musun?

— Evet, gitmiyorum.

— Bak ağbi, ağbi diyorum sana, ağbiliğini bil, yürü!

— Gitmiyorum yahu!

— Nasıl gitmezmişsin? Sen şimdi kasabaya gideceğim demedin mi?

— Dedim. Dedim ama, gitmiyorum.

— Gel ulan Kâzım buraya!

İri yarı, insan azmanı birisi geldi.

— Tut şunun ayaklarından!

Kâzım denen insan azmanı yüzüme baktıktan sonra:

— Ağbi be, dedi, bak boynunda kravatın da var, mektep medrese görmüş birine benziyorsun, haydi, bizi zor kullandırma da, iyiliknen tıpış tıpış yürü şu sarı minibüse.

Beni arabadan indiren:

— Ulan ben sana ne diyorsam onu yap! dedi Kâzım'a. Sonra beni göstererek:

— Nereden bunun haberi olacak, arabanın taksiti gelmiş, tamirhaneden yeni çıkmış... dedi.

Kızdım:

— Alırken bana mı sordunuz yahu?

— İii, bir de sana mı soracaktık? Yüklen lan Kâzım, bu herif iyiliknen gideceğe benzemiyor

Girdiler koluma. Ben direnirim, onlar sürüklerler, ben direnirim, onlar sürüklerler... Sonunda minibüsün yanına kadar geldik.

— Bin!

— Karım, kaynanam?...

— Sen bin ulan, gerisine karışma!

— Nasıl karışmam yahu?

Bir göbek, bir dirsek, kendimi minibüsün içinde buldum. Adamlar, kapıyı da üstümden kilitlemeyi ihmal etmediler... Bir baktım, sağ tarafımızda duran minibüsün içinden karım sesleniyor:

— Korkma korkma, buradayım, sıhhatteyim, diyor.

— Gel buraya!

— Kapı kilitli.

— Benimki de... Annen nerede?

— Bilmiyorum onu. Oğlanla beraber şu tarafa doğru sürüklediler.

Başımı camdan çıkarıp, o tarafa doğru baktım. Kaynanam da sol taraftaki minibüsün içindeydi. O da başını pencereden uzatmış:

— Biz yanlışlıkla Kıbrıs'a mı geldik, nereye geldik evlâdım, nedir bu hal? Yok mu burada hiç Birleşmiş Milletler Gözcüsü falan? diye bağırıyordu.

Karım bağırdı:

— Bavul senin orada mı?

O zaman başıma vurdum. Eyvaay!... Bizim bavul otobüste gitti.

— Muavin, muavin!... diye bağırdım iki kez. O Kâzım denen herif geldi:

— Ne öyle domuz görmüş kır bekçileri gibi bağırıyorsun be, ne var?

— Bizim bavul!

— N'olmuş bavuluna?

— Otobüste gitti.

— Bavuluna da mı biz sahip olacağız senin yahu? Gittiyse, Aydın'a gider alırsın.

— İndirin gideyim!

— Yoo, olmaz! Önce kasabaya gideceksin, ondan sonra canının istediği yere git!

— Yahu kardeşim, buradan kasabaya kaç paraysa vereyim, tek beni indir be kardeşim.

Sırıttı:

— Ya arabanın şerefi n'olacak?

— Ne şerefi?

— Baksana şu üç arabaya! Birinde kaynanan var, birinde karın var. Seni bu arabadan indireyim de, öteki şoförlere yuu mu çektireyim kendime? Hem senin gibi ördeklere, peşin ördek derler. Arabada bir tane peşin ördek olursa, o araba tez dolar. Ulan arabanın uğurusun sen be! Uğur diye bindirdik seni.

— Yahu bavul!

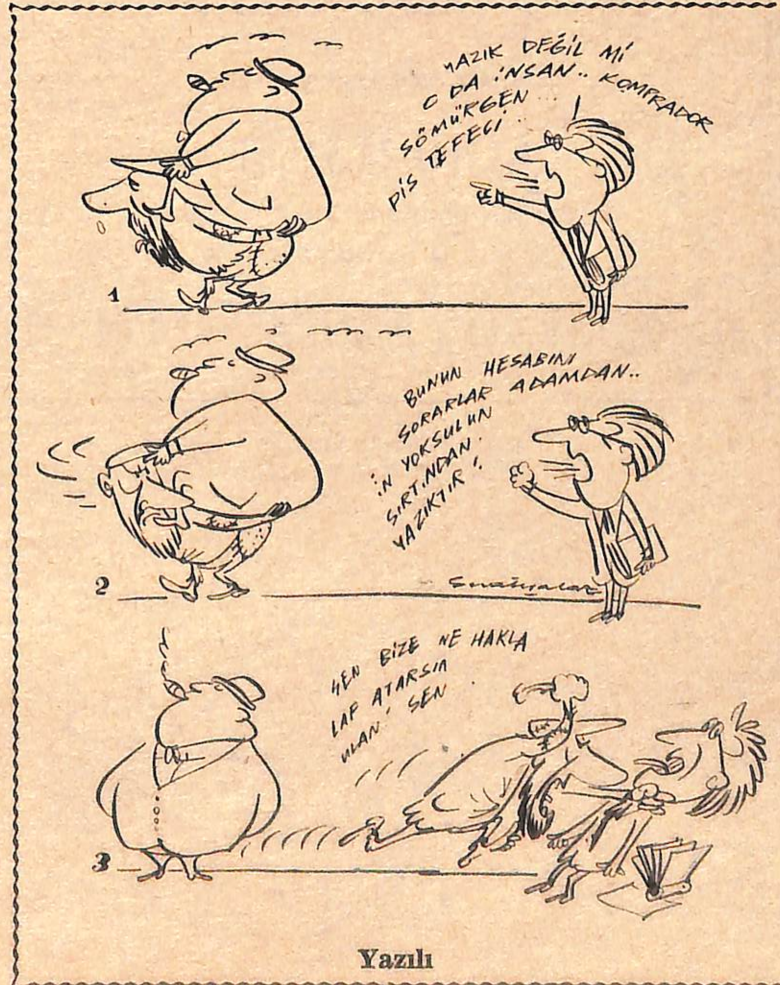
— Uğursun sen uğur...

Ulan uğuruna da, uğruna da, arabasına da...

— Esir miyiz ulan biz?

— Yolcusunuz ağbi. Velinimetimiz.

— Siz velinimetinize böyle mi davranırsınız?

Yazılı

Cevap vermedi, koştu yine duran otobüsün birine. Üç kişi birden daldılar içine. Bakalım bu yolcuzedeler kimler? Bir baktım, o Kâzım denen adam, yüklenmiş arkasına birisini, koştura koştura geliyor arabaya. Onun arkasından da, yolcu alamayan şoförün biri koşuyor:

— Ver ulan o ördeği, benim ulan o ördek!... diye bağırıyor.

Kâzım'ın bir koşuşu var... Üstündeki adamda bet beniz atmış. Minibüsün kapısı açıldı ve sırtındaki adamı patates çuvalı atar gibi attı arabanın içine. Kapıyı kilitledikten sonra, kendisini kovalayan şoförle yumruk yumruğa giriştiler. Bereket yeni bir otobüs geldi de, kavgayı bırakarak otobüse koştular...

Minibüsün içine attıkları adamcağız, biraz sonra kendine gelerek:

— Ben neredeyim arkadaş? diye sordu.

— Korkma korkma, trafik kazası falan geçirmedin, araba değiştirdin, dedim.

— Nereye gidiyor bu araba?

— Yahu ben Nazilli'ye gidecektim.

— Kolayı var, dedim, önce kasabaya gideceksin, ondan sonra ister Nazilli'ye git, ister Kayseri'ye...

Bir baktım bizim Kâzım efendi, aynı kovboy filmlerindeki şerifler gibi, katmış bir adamı önüne, eli tabanca gibi adamın böğründe:

— Yürrüü! diyor.

Adamcağız galiba buradan birkaç kere geçmiş, akortlu, hiç sesini çıkarmadan kuzu kuzu yürüyor Kâzım'ın önü sıra. Minibüsün kapısı açıldı. Kâzım:

— Varan üç, dedi.

— Yahu Kâzım efendi kardeşim, bırak ben ineyim, bavulum yahu, dedimse de dinletemedim...

— Görüyorsun nasıl cenkleştiğimizi, dedi, ulan hıyarlar, hep sizin için cenkleşiyoruz be!

Nihayet, karımın olduğu araba hareket etti. Sanki onun hareket etmesi, yarışın başladığına bir işaretmiş gibi, kapı ne zaman açıldı, şoför arabayı ne zaman işletti, ancak kafamı karşı koltuğa vurduğumu gördüm. Şoför:

— Ulan namussuz, dedi, benden önce hareket edip de, yoldaki ördekleri toplayacaksın ha!...

Bize bağırdı:

— Sıkı tutunun ulan! Olur ki takla makla atarız, kafam kırıldı, gözüm çıktı istemem, anladınız mı? Herkes tatlı canını kurtarsın!

Kâzım:

— Ağbi, dedi, topukla, Hindi Bekir yetişiyor.

Hindi Bekir'in arabası bizimkinden daha yeni olsa gerek, bize yetişti. Bizimki de, karımın olduğu arabaya yetişti. Öndeki yol vermez biz geçelim, biz yol vermeyiz, arkadaki bizi geçsin... Kornalar, küfürler, el kol sövmeleri gırla gidiyor. Nihayet bizim araba küçük bir şahlanışla, öndeki arabanın sağında bir yer bulabildi kendine. Karımın penceresiyle benim pencerem yanyana geldi. Karım:

— N'oluyoruz? dedi.

— Hakkını helâl et hakkını, dedim.

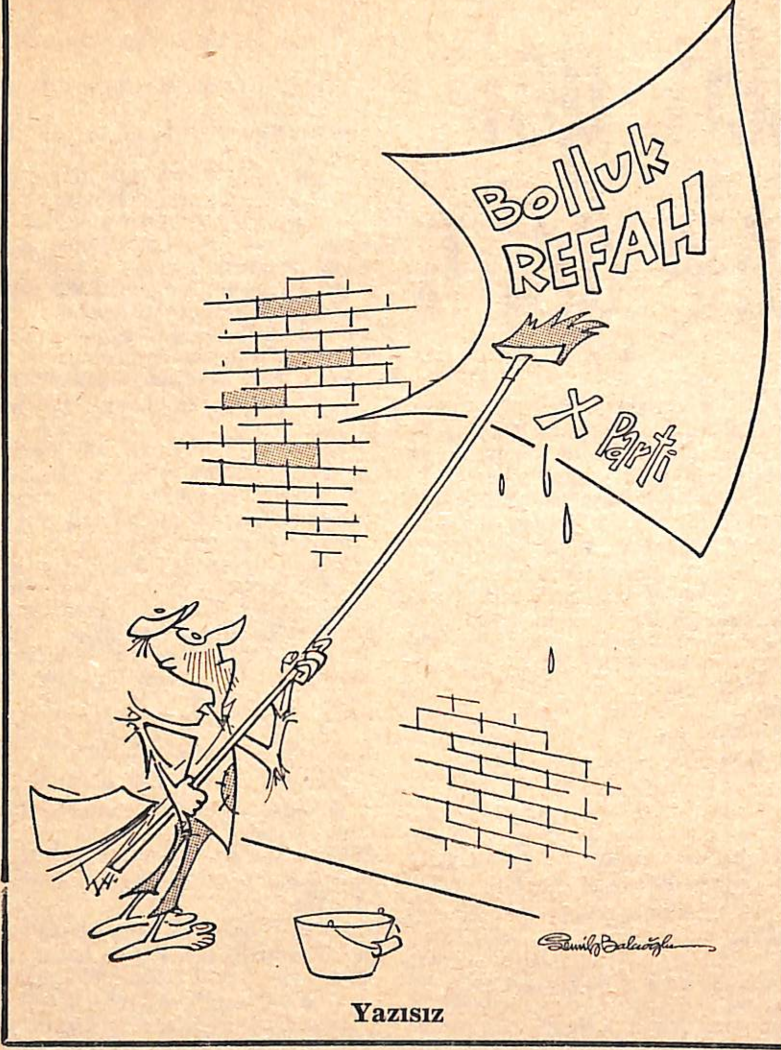
— Anlamadım.

— Hakkını helâl et!...

— Helâl olsun...

— Hani karıcığım, o tüylü mantolardan istemiştin ya, almadığım için şimdi o kadar pişmanım ki. Ama nereden bileceksin hemen böyle bir günün içinde ölüvereceğini?...

— Seçim afişleri asıldı. —

Yazısız

Bu ecel saatlerinin içerisinde, Kâzım'ın sesi duyuldu:

— Paralar!...

Nasıl olsa biraz sonra öleceğim. Ne paraya baktım, ne de cüzdana, uzattım bir kâğıt para...

— Karıcığım hatırlıyorsun değil mi seninle tanıştığımız günü?

— Hatırlıyorum... Ama ölmek istemiyorum.

— Ben de istemiyorum ama karıcığım, baksana şu adamlara, illâki öleceksin diyorlar.

Kâzım:

— Kim diyor ulan? dedi.

— Siz... Siz öldüreceksiniz bizi işte.

— Niye?

— Bu sürat ne?

— İii, sen şükret ki arabayı ustanın kardeşi kullanmıyor. Uçarkaçar Deli Davut dedin mi, memlekette bir tanedir. Şimdi o olacaktı da direksiyonda, biz geçemiyecektik ha şu öndeki arabayı? Çok bilirim ben, evelallah kafası kızdı mıydı, tarlaların içinden bile sürer de, şarampollardan çekirgeler gibi atlar, öndeki arabanın önüne dama taşı gibi düşer.

Bu söz üzerine şoförümüz biraz daha gaza bastı. Hayatta yaptıklarım bir bir gözümün önünden geçiyordu... Nihayet öndeki araba yavaşaldı, belli ki bir ördek alacak, bizimkisi daha atik davranarak onun önüne geçti. Vay sen misin geçen? Sen misin ördeği kapan? İndi şoförler, muavinler aşağıya, bir kavga, bir sille, bir yumruk, bir tokat... Ben zannediyorum iki arabanın şoförleri, muavinleri döğüşüyorlar; meğer üçüncü de arkamızda durmuş, o da girişmiş kavgaya... Tam böyle üç kez yolda durup durup kavga ettiler. Bizim şoför soluyor, küfrediyor, yerinde tepiniyor, bir bakıyorum ki, yolu yanlamasına kaplamış, frene basmış, aşağıya atlamış...

— Ulan hırsımı alamadım daha, diyor.

Muavin:

— Ben de ağbi ben de, nah şu ağaçların gölgesinde tutuşalım yine, diyor...

Kasabaya vardığımızda, zannederim adamlar topluca hastaneye gitmişlerdir. Çünkü, hiçbirinin, kırılmadık, dökülmedik, çatlayıp patlamadık yanları kalmamıştı...

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İki nâra!

TÜRKİYE'DE «vatandaş görüşleri» bir altın madeni vallahi!

Daha geçen hafta okuyucu sütunlarından birinde çıkan bir mektuptan söz etmiştim size. Aradan üç gün geçmeden bu sefer başka bir sütunda öyle ömür bir nâra çınladı ki, daha önemli görünüşlü konular sırada beklediği halde bugün o bağırtıya kulak vermeden edemiyeceğim.

İstanbul'da yaşayan Karadenizli bir yurtdaşımızın görüşlerinden şu parçaları Allahaşkına dikkatle okuyun:

«Tabanca taşıma modasından bahsediyorlar. Evet, öyledir; biz Karadenizliler silâh namustur diye taşırız...

Tabanca ile öldürme vakalarında daima elinde tabanca olan haklıdır. Ölenler haksız ve namussuzdur. Kanunlarımız ahlâk yasasına uymuyor ve yetersizdir. Biz onun için silâh taşıyoruz ve taşıyacağız. Bizim silâh attığımız herkes Allah huzurunda suçludur...

Allah bizdendir; vur der, vururuz. Ölmekten korkuyorsanız namuslu yaşayın.»

Güzel değil mi?

Bir dünya görüşü bundan daha berrak, daha kesin, daha içten sözlerle açıklanamaz.

Bu meydan okuyuşa çevreden sinirli tepkiler geldi tabiî. Kimi «sahte kabadayı» dedi, kimi de «ilkel herif» diye dudak büktü.

Hele mektubu bana gösteren zat —ki Amerika'da yüksek eğitimden geçmiş bir sigortacıydı— ateş püskürüyordu:

— Kerataya bak, tavuk keseceğini söyler gibi bahsediyor adam vurmaktan! Ah, elime koca bir Colt tabanca alıp çıkmalıyım ki onun karşısına...

Oysa böyle düşünmek işin püf noktasını gözden kaçırtır. Mektupta açıklanan tutum elbette ilkel ve sakattır; ama bu ilkelliğin sırf adam vurma rahatlığından ya da silâhşörlük cakasından ileri geldiğini sanmak yanıltır insanı.

Karadenizli yurttaşımızın temel formülüne bir daha bakın:

«Allah bizdendir; vur der, vururuz.»

Bu sözdeki asıl ilkel ve ayıp bölüm «Allah bizdendir» kelimeleri. Yâni insanın kendi haklılığına ve en üstün hakem tarafından desteklendiğine bu kadar körükörüne inanabilmesi. «Vur der, vururuz» lâfı ise bu inancın mantıkî bir sonucu sadece.

Tanrının sizden olduğuna bu kadar rahatça inanabildikten sonra, karşınıza dikilenleri onun adına niçin vurmayasınız? Hattâ bir kaç kişiyi temizlemekten çok daha korkunç işleri yine onun adına niçin yapmayasınız?

Nitekim, adam vurma lâfını çok ayıplar görünen «kültürlü» sigortacımız o asıl ayıbın ve ilkelliğin içinde debelenen biriydi. Daha birkaç gün önce, dayanılmaz derecede partizanca bir sözü yüzünden çıkan bir tartışma sırasında, bana karşı neleri savunmamıştı neleri:

«Demokrasimizi korumak için» bazı partilerin toplantılarının pekâlâ basılabileceğini... O uğurda tekme, tokat, sopa, taş ve hattâ gerekirse daha etkili silâhların kullanılmasının mübah olabileceğini... Milletlerarası jandarma pozundaki süper devletlerin başka ülkelere müdahalesinin sevindirici olduğunu... Falan filân.

Evet, bizim Karadenizlinin düşünüşünden bütün politika zorbalıklarına ve oradan da bazı devletlerin son yıllardaki dış siyasetine uzanan çok belirli bir mantık ipliği vardır. O kadar ki, o siyaseti bizimkinin mektubuna paralel sözlerle özetleyebiliriz:

«Saldırganlıktan bahsediyorlar. Evet, biz ki dünyanın jandarmasıyız, beğendiğimiz düzenin korunması için gerekli gördüğümüz yerde ve gözümüzün kestiğine saldırırız.

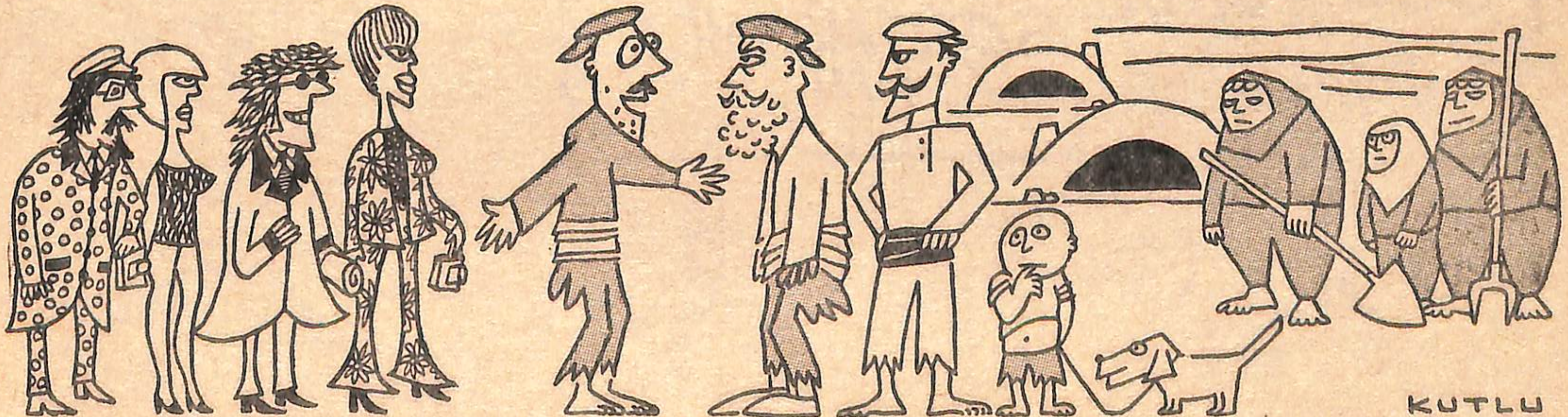
Bizim üstün gücümüzle başkalarını ezdiğimiz durumlarda hep biz haklıyızdır. Ezilenler haksız ve namussuzdur. Çünkü Tanrı bizimledir. Düzeni korumak için ez der, ezeriz.

O, başkalarına öyle şeyler yapmak izni vermez ama bize verir.

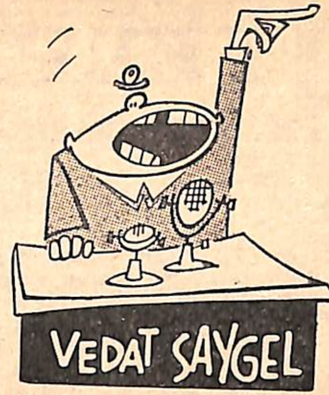
Hışmımıza uğramak istemiyorsanız sözümüzü dinleyerek yaşayın.»

Öyle ülkelere çok hayran kravatlılarımızın, Karadenizli yurttaşa burun kıvırırken tutarlı olmağa çalışmalarını dileriz.

Refik ERDURAN

— Yok be muhtar emmi... Merih'ten değil, İstanbul'dan gelmişler!

Sen gel hele gel !..

HOVARDALIK böyledir işte. Millet han, hamam, apartman alır, biz soğuk alırız. Millet kürsüye çıkar, biz viziteye çıkarız. Millet aday olur, biz hasta oluruz. Millet seçime girer, biz yatağa gireriz. Onların aldıkları oy sayısına bakılır, bizim ateşimize... Fakat malın iyisinden anlayan partilerimiz hasta masta demeyip, düştüler peşimize!

— Aman, dediler, senin gibi eline diline çabuk elemanlara partimizin ihtiyacı var.

— Bu demokrasi çorbasında senin de tuzun bulunsun, dediler.

Oysa elimde gazete, sırtüstü uzandığım hasta yatağımda ne güzel günün olaylarını gözden geçiriyordum. Liderlerin propaganda konuşmalarını okudukça dalıp gidiyor, dalıp gittikçe kendimi onların yerine koyarak hayâller kuruyordum.

Örneğin Mucur'dan Kırşehir'e gitmek üzere otomobiline sokulan Bölükbaşı sol kapıyı açmış, ancak açar açmaz, «Az kalsın ben de İsmet Paşa gibi solluyordum» diyerek, arabaya sağ kapıdan binmiş.

Ben olsaydım, «Sağcı» demesinler diye, sağ kapıyı da kullanmazdım. Ya ne yapardım?...

İçim geçti, oooh, daldım gidiyorum! Dalmamı bekliyormuş eloğlu... Bu sırada bastırdılar işte.

— Haydi bakalım, sıran geldi, dediler.

Kalbim, «Hop» etti birden. İçimden, «Eyvah!» dedim, «Gördün mü başıma gelenleri?... Ateşti öksürüktü derken ölmüşük de, haberimiz yok! İnsan öldüğü halde ruhunu teslim etmez de, Azrail bırakır mı yakasını? İcra memurlarını topladığı gibi, yatağın başucuna damlayıverir!»

Kalkmasına kalkacağım ya, bundan önce hiç ölmediğim için nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyorum.

Elim ayağım titreye titreye gelenlere sordum:

— Hemen mi?

— Hemen!

— Müsaade etseniz de, bir Kelime-i Şahadet getirsem bâri...

— Onu, gideceğin yerde getirirsin, dediler.

Ayaklarım birbirine dolaşarak kalktım:

— Topu topu üç beş kişiyle mi gidiyoruz? İmam, hoca, cemaat nerede?

— Onlar, kafileye Erzurum'u geçtikten sonra katılacak, dediler.

Kalbim bir kere daha, «Hop» etti.

— Yahu kardeşim, herkes Eyüp'lere, Edirnekapı'lara giderken, benim Erzurum'da işim ne?

Adamlar pişkin pişkin cevap verdiler:

— Bizim elimizde bir şey yok. Şansına Doğu bölgesi çıktı. Sivas, Erzincan, Erzurum, Kars, Van, Muş... Sonra efendim Sarıkamış'ı takiben...

Vay canına!... Ahrete gitmek için ne kadar dolaşmak gerekiyormuş meğer!

— Bunca yolu hep omuzda mı gideceğiz?

— Yok, dediler. Yerine göre... Bazan cipe bineceksiniz, bazan omuzlarda gezeceksiniz.

«Kalk ulan» dedim içimden. «Yol uzunmuş, kısaymış sana ne? Ölü üşenir mi?»

Gideceğimiz illerin isimleriyle, görüşeceğimiz kimselerin adlarının sıralandığı listeyi elime alınca, biraz ayılır gibi oldum:

— Bunlar ne?

— Partimizin il ve ilçe başkanları! demezler mi?

İrade dışı bağırmışım:

— Öteki dünyada da partiler var mı?

— Hangi öteki dünya?

— Bilmem, size sormalı... Biz nereye gidiyoruz?

— Doğu'ya...

— Niçin?

— Seçim propagandası yapmak için.

— Ben...

— Oyun bozanlık yapma, dediler. Senin gibi eline diline çabuk elemanlara, partimizin ihtiyacı var. Doğu'dan aday göstereceğiz seni.

— Yahu, dedim, işletmeyin adamı... Birincisi, ön seçime girmedim.

— Boş ver, dediler, fazla kurcalama.

— İkincisi hastayım!

— Tamam, dediler. Biz de zaten yabancı uzmanların öğütlerine uyarak aradık ya...

Meğer son otuz yıllık iktisadi durumumuzu inceleyen yabancı uzmanlar, sağlam yöneticilerin memleketi bu duruma getirdiğini öğrenince, «Bir de hastaları deneyin» demişler, bizimkiler de bunun için hastaların peşine düşmüşler.

— Eh, dedim, benden günah gitti. Kuracağınız kadro kazara bir ilerleme kaydederse, vebali boynunuza!

Yanımdan ayrılırlarken:

— Göreyim seni, dedi biri. Bizim Anadolu halkı duyguludur, merhametlidir. Karşısında çaresizlik içinde kıvranan birini gördü mü, sırtındaki çulunu, ağzındaki lokmasını verir. Bunları dikkate alarak konuşmalarını hazırla.

Diğeri:

— Tanrı sözünü dilinden eksik etme, dedi. Her ağzını açışta Bismillâhla başla, âminle bitir. Gerekli gördüğün yerlerde tekbir de getir.

— Kim öğretecek bunları bana?

— Ekibimizdeki hacılar hocalar görür bu işi.

— Aman, dedi üçüncüsü. Gittiğin yerlerde önce konuşmalara şöyle bir kulak misafiri ol, davranışlarını ona göre ayarla. Kendini tanıtmadan kalabalık yerlere gir, çık. Rakiplerimiz için halkın ne düşündüğünü bir güzel öğren.

— Söylerler mi bana?

— Onlar kendi aralarında konuşurlar. Senden önce gelen rakip parti sözcülerinden biri, «Selâm sağ elle verilir, toka sağ elle yapılır, yemek sağ elle yenir. Bu kadar bereketi olan sağ bırakılır da, sola nasıl dönülür?» demiş de, halk takdirle mi anıyor? İster istemez sen de sağı öveceksin. Politika, cesaret isteyen bir meslektir. Gerekirse fikrinden dönecek, fakat asla yolundan dönmiyeceksin!

Her nabza göre hazırladığım konuşmaları kendi kendime tekrarlarken önüme çıkan bir köylü vatandaş:

— Nidyon bey, dedi.

İnsan gideceği yere varmadan, Haydarpaşa garını bile bulmadan bir seçmen tarafından yolu kesilir miydi yâni?

— Hiç, dedim. Görüyorsun nutuk atıyoruz!

Şüpheli bakışlarla tepeden tırnağa bir süzdü:

— Necisin sen?

— Politikacıyım.

— Hımmm. Nirye gidiyon?

— Seçim bölgeme... Doğu'ya...

— Doğu'ya he? Nidecen orda?

Hoppalaaa... Siyasî skandal diye buna derler işte!

— Dertlerini dinleyeceğim, yaşayışlarını yakından göreceğim, bir kaç gün onlarla gezeceğim, onlarla yatıp, onlarla yiyeceğim...

— Garnını doyurmaya gidiyon he?

Çoğalıverdiler başımda. Yolumu kesen:

— Sen gel hele gel, dedi. Canını ne demiye eziyete sokuyon? O dediğin yerlere gitmek için yol desen, yol bulamazsın. Yol buldun desek, konuklayacak dam, yiyecek aş, içecek su bulamazsın. Doğu'lunun yaşayışını görecek değel misin? Oralara gitmeyi bırak, gel hele İstanbul'daki Doğu'lunun yaşayışına bak. Hökûmat oralara gelemeyince, yarıdan çoğumuz buralara doluştuk zaten.

Bir toprak yola vurduk.

— Aha, dediler, yolumuz!

Bir çukurun başında durduk:

— Aha, dediler, suyumuz! Rahmet birikintilerini maşrapalarla tenekeye doldurur, evimize taşırız!

Bir taş toprak yığınının önünde durduk:

— Aha damımız, aha döşeğimiz, aha aşımız! Şimdi sen de bakak, seçimden seçime milletin halini görüp, sadece nutuk atmak mıdır işiniz?

Popoma bir tekme, fırladım yerimden. Fırladım ki, yüzüme düşen gazetenin altında kan ter içinde kalmışım. Başucumda ağlayıp duran annem:

— Hele şükür kendine gelebildi, diye duaya başladı.

Eşim:

— Yüreğimizi hoplattın, dedi. Birden ne oldun öyle?

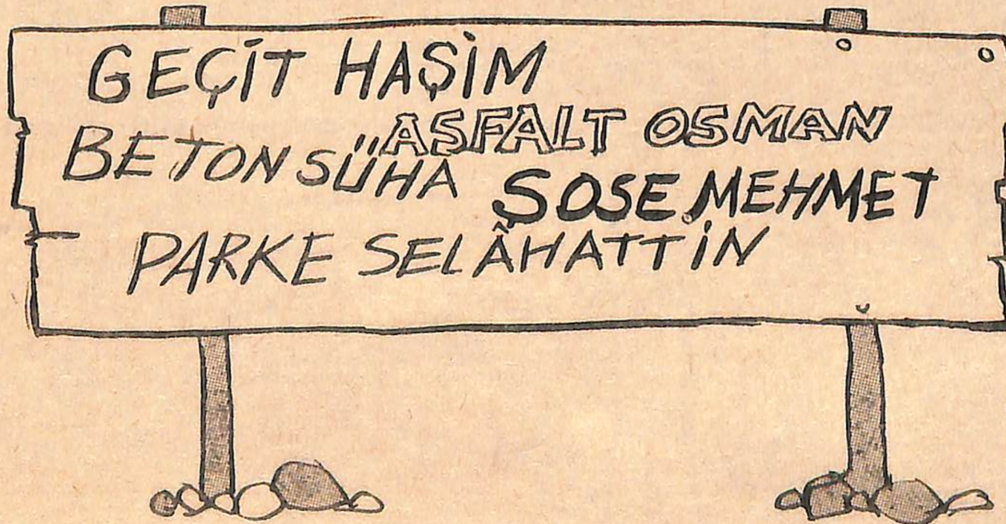
— Sorma, dedim, durup dururken aday oldum.

— O bağırıp çağırmaların?...

— Kimbilir, nutuk çekiyordum her halde.

Bir daha mı? Tövbeler tövbesi... Katiyyen soğuk almam. Alsam bile, yatağa girmem. Girsem bile, kendimi kaybedip seçimlere girmem. Memleketi çığrından çıkaran başkaları oluyor, eloğlu tutup hesabını bizden soruyor!

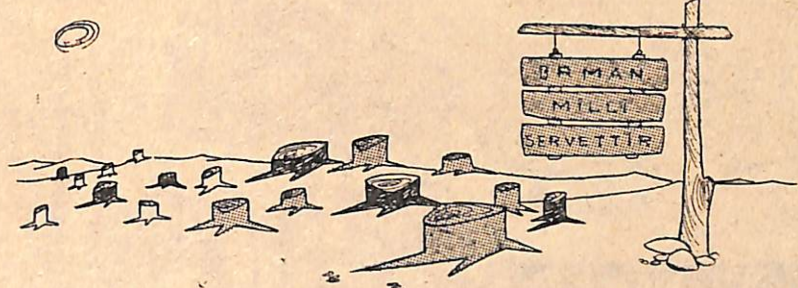
Vedat SAYGEL

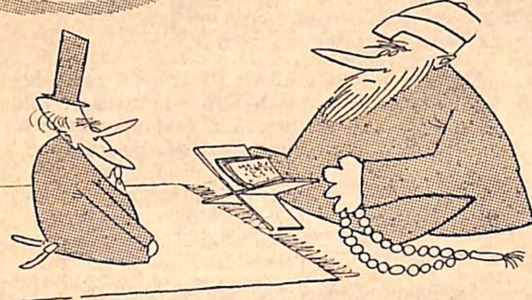

SEÇİM SLOGANLARI!...

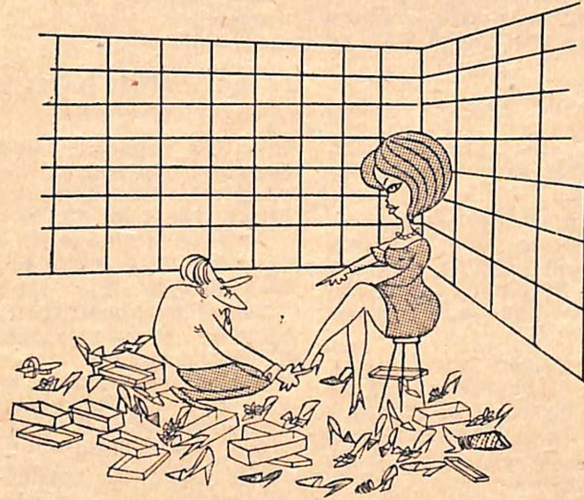
KÜÇÜK İLÂNLAR'dan İlhamlar...

- Birinci çıkardığınızı bir kere daha görebilir miyim?

- Cemil Bey! Tavassutunuzla kayınbiraderE münasip bir iş verebilir miyiz?

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Takvim-i ahval

Geçen yedi günün özetini vermekle başlayalım haftamıza.

22 Nisan pazartesi:
İstanbul'daki üç trafik kazasında, üç kişi öldü!

23 Nisan salı:
Çocuk kavgasına karışan evli barklı bir adam, 17 yaşındaki bir genci öldürdü!

24 Nisan çarşamba:
Maraş'ta 23 Nisan törenlerine katılan bir genç kız, tabanca ile öldürüldü!

25 Nisan perşembe:
Teknik Üniversiteli bir genç, Dekan Müftüoğlu'nu bıçakla öldürdü!

26 Nisan cuma:
Sarıyer'li bir balıkçı, sevdiği kızın anasını öldürüp, babasını yaraladıktan sonra intihar etti!

27 Nisan cumartesi:
Yurdun çeşitli yerlerinde işlenen sekiz cinayette on kişi öldürüldü!

28 Nisan pazar:
Damadına ateş eden adam, arkadaşını öldürdü!

Haaa... Bir de C.H.P. Ankara milletvekili Hasan Tez'in vefatı var. Var ama, onun da gazete sütunlarına geçecek, okuyanların tüylerini ürpertecek bir hikâyesi yok. Merhum sokağa çıkamadığından olacak, ne bir bıçakla karşılaştı, ne tabanca gördü, vekilliğini yaptığı millet hesabına bir hastane odasında yatağında, hamdolsun eceliyle öldü!

SALI

Üç başlı at

Hangi gazeteyi elinize alsanız, aynı haberle karşılaşıyorsunuz bu günlerde: «A.P.'deki hizipleşmeler büyüyor!»

Elbette büyür. A.P. dediğin üç başlı bir at. Bunların biri Merkez, biri Teşkilât, diğeri de idare-i maslahat!

Ve yine seçimden sonraya kalacak galiba üç baştan ikisini iptal etmek için gereken ameliyat.

ÇARŞAMBA

Dünya bu...

Bulgarlar, Karadeniz'den petrol çıkaracaklarmış.

Çıkarsınlar bakalım. Kimi denizden tatlı su çıkarıyor. Kimi yosundan ekmek yapmanın yollarını arıyor. Kimi petrol bulmanın çaresine bakıyor.

Bize gelince: Ekmekten, tatlı sudan, petrolden geçtik, üç tarafı denizlerle çevrili bu ülkede, millet balığa hasret yaşıyor!

PERŞEMBE

Siz buyursanız...

Konya Ereğlisi'nde konuşan M.P. Genel Başkan Yardımcısı Elmalı, Müslüman Türk Milletini, M.P. bayrağı altına çağırmış.

Politikacılarımızın sık sık sözünü ettikleri millî birlik ve beraberlik bu galiba. M.P.'lisi, milleti M.P. bayrağının altına dâvet edecek, A.P.'lisi, «Milletçe bizim bayrağın altına buyrun» diyecek, C.H.P.'lisi kendi bayrağının altına ricayla çekti, ne âlâ... Çekemedi mi tehdit edecek, Y.T.P.'lisi, G.P.'lisi, B.P.'lisi...

Merakımızı gidermek için soralım: Parti bayraklarını ön plâna alan politikacılarımız, milleti bölüp parçaladıktan sonra, millî bayrağımızın altında acaba kimi görecek?

Beyler, Müslüman Türk Milletini parti bayraklarınızın altına çağırmaktan vazgeçip, millî bayrağımızın altına buyrun lütfen!

CUMA

Babalar

Gazetede sıra sıra resimler ve altında rakamlarla süslenmiş bir haber... «Amerika'nın para babaları...»

Caddelerde sıra sıra saçlı sakallı, yamalı yırtık turistler ve kulaktan kulağa dolaşan fısıltılı bir haber: «Amerika'nın âdem babaları!»

Biraz da âdem babaları geri çekip, para babalarını yollasa...

CUMARTESİ

Kulakları çınlasın

«Türkiye'de ağa diye bir şey tanımıyorum» diyen Tarım Bakanının kulakları çınlasın. Şu haberi gazetelerde bizimle beraber kendileri de okumuşlardır her halde: «Urfa'da partilerin kazanma şansı, ağaların elinde».

Oh ellerinize sağlık. Partiler ağaların sayesinde kazanacak, ağalar partilerin sayesinde...

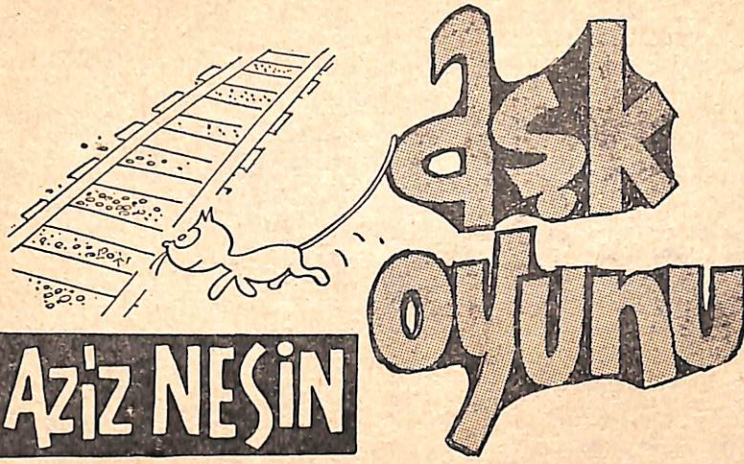
Vatandaş Memet efendinin kazanç nesine!

PAZAR

Nereden nereye...

İki genç kız, bir dükkândan naylon kilot çalarken yakalanmışlar.

Ayıp ki, ne ayıp! Hırsızlığın da bir şerefi var yahu... Kalb çalmaktan kilot çalmaya mı varacaktı bu işin sonu?

YİRMİÜÇ yaşının bütün gücü her yanından fışkırıyordu. Yürürken, devinirken, kıpırdarken gençliği tütüyordu buram buram... Gönlünü kaptırdığı güzel kadın, kendi yaşında, sarışın bir duldu. Onu, bir kediye benzetiyordu, ama şu kartpostal kedilerine... Renkli kartpostallarda yumuk yumuk sarmanlar vardır ya, işte onlar gibi bir kadındı. Sarışın, genç dulun adını sarman koymuştu.

Aylarca arkasından koştu, mektuplar yazdı, şiirler yazdı onun için, araya tanıdıklarını aracı koydu, ama ne yaptıysa sarışın dulun gönlünü çelemedi. Güzel kadın yüz vermiyordu delikanlıya. İlk evliliğinin başarısız ve acı denemesinden sonra genç kadın elini bir daha ateşe sokmak istemiyordu. Bikez, aralarında yaş farkı bile yoktu. Sonra da delikanlının niyetini ciddî bulmuyordu. Orası öyleydi, karayağız delikanlı, bu güzel sarışını salt bir dişi olarak görüyordu.

Ne var ki, bu karayağız, yakışıklı delikanlı, isteğinden kolay kolay yüz geri edeceklerden değildi. Kadın kaçtıkça o daha çok isteklenip ardına düştü. Bir sonbahar, bir kış böyle kovalamacayla geçtikten sonra, ilkyaza girince, sarışın dul da inatçılıktan vazgeçip yumuşadı. Artık bu yumuşayış, ilkyazın etkisi miydi, delikanlının direnmesi miydi, yoksa iki yıldan çok dulluk yalnızlığına dayanamayan güzel kadının iç itkisi miydi? Her ne olursa olsun, haber gönderdi delikanlıya; bu pazar, deniz kıyısındaki gazinoda öğle üstü buluşacaklar...

Martın ortası... Kapıdan baktırıp, kazma, kürek yaktıran bir kalleş mart günü değil, tam ilkyaz ılıklığı havada...

Sarışın dula gideceği günün gecesi, delikanlı hiç uyuyamadı, coşkusundan değil, şu alçak kedilerin azgınlığından... Mart azgını kediler, yatak odasının dışında, dolaylarda sabaha kadar bağırarak, miyavlayarak hırlaşıp azgınlaştılar. Delikanlı yatağında, kedilerin neden böyle dalaşarak seviştiklerini düşündü. Belki yılda bir olduğundandı... Bir yıl bekleyip bekleyip de işi yalnız şu kısa mart ayına sıkıştırınca elbet böyle olur...

Ancak sabaha karşı biraz uyuyabildi. Kalktı, yıkandı, traş oldu, giyindi güzelce, saçlarını iyice taradı, aynada kendisine baktı, güzeldi, yakışıklıydı. Çıktı yola...

Sarışın güzelle buluşacakları deniz kıyısındaki gazino, demiryolunun öte geçesindeydi. Oraya gitmesi için, demiryolu köprüsünden geçmesi gerekiyordu.

Ne güzel bir ilkyaz günü... Tabiat filizlenip fışkırıyor, çayır çimen uç vermiş... Denizin derisinde kıpır kıpır devinen güneşin aynamsı yansımaları...

Köprü merdivenini çıkıyordu ki, iki kedinin kulak tırmalayan sesine döndü. Biri, tıpkı o kartpostallardaki yumuk yumuk sarmanlardan, uzun, yumuşak tüylü, güzelin güzeli bir dişi kedi... Karşısında, babaç yüzlü, canavarlaşmış bir tekir var... Tam bir sokak kedisi... Yabanıl, yırtıcı... Gözleri fıldır fıldır... Yüzü, gözü tırmık izleri içinde...

Köprü üstünde durup, o iki kediye baktı. Kediler, demiryolunun yarı yıkık duvarı üstündeydiler. Uzun, yumuşak ve parlak tüylü sarman sinmiş, bağırıyor, aradabir de, karşısındaki koca kafalı tekire bir tırmık atıyordu.

Onlara baktıkça, kendisiyle sarışın dulu karşısında görür gibi oldu, evet, işte kendileriydi. Sarman, nazlı, bakımlı, güzel bir ev kedisi, tıpkı sarışın dul gibi... Kendisinin tekire benzediğini orda anladı, o da bir tekirdi, bir sokak kedisi...

Tekir, ayaklarının üzerinde dikildi, dikildi, kısa tüylerini kabarttı, sarmanı ensesinden yakaladı. Sarman, viyaklayarak kaçtı... Tekir, dişisini elinden kaçıracak takımdan değildi... Pars gibi kaslarını gere gere atıldı, ikisi birden duvardan düştüler... Yine karşılıklı bağrışmaya başladılar.

Delikanlının gönlü elbet tekirden yanaydı, ama ona hiçbir yardımda bulunamazdı ki... Tekirle kendisi arasında sıkı bir yakınlık buldu, kardeşiymiş gibi değil, tıpkı kendisiymiş gibi...

İki kedi bir daha altüst oldular, havada sarı bir duman gibi birkaç yumak kedi tüyü uçuştu. Yine kaçtı sarman ...Ama tekir arkasında...

Sarışın dul da onu aylarca ardından koşturmuştu.

Kedilere bakarken delikanlının sinirleri iyice gerilmişti, kışkırtılmış gibiydi. İlle de sonucu görüp öyle gitmek istiyordu.

Sarman, bir ağaca tırmandı, tekir arkasından atladı. Bir süre dallar üstünde mırnavlaştılar.

Acı acı bir tren düdüğü duyuldu. Elektrikli tren geliyordu hızla... Tren yaklaştı gürültüyle... Kedilerin bağırtısı trenin gürültüsüne karıştı. Sarman, ağaçtan atlayıp demiryolunu hızla geçti. Tekir de arkasından kendini attı. Attı ama, karşıya geçemedi, elektrikli trenin tekerlekleri arasında parçalandı. Kopuk başı, demiryolunun öte yanında birkaç kez yuvarlandı sarmanın arkasından... Sarman dönüp bakmadı bile, bir süre yalandı, makiyajını tazeledi, arkasına bakmadan yürüdü gitti...

Delikanlı, rayın parlak demirindeki kanlı tekir tüylere baktı, sonra gazinoya gitti.

Sarışın dulla el sıkıştılar. Ama ne o? Neden bu kadar soğuk duruyor bu delikanlı? Aylardır arkasından koşan, gözyaşları döken, «Senin uğruna kendimi öldürebilirim» diye mektuplar yağdıran o değil miydi? Soğuk, sessiz, düşünceli oturuyordu.

Açık kahverengi kürküne büzülmüş sarışın dul, can sıkıntısından çantasından aynasını çıkarıp makiyajını tazelerken:

— Neyiniz var sizin, çok üzüntülü görünüyorsunuz? dedi.

Delikanlı:

— Evet, dedi, bir akrabam öldü de...

— Vah vah... Başınız sağolsun... Ne zaman öldü?

— Buraya gelirken... Tren altında kaldı, parçalandı...

— Neyiniz olurdu?

«Kendim» diyecekti, biraz düşündü:

— Çok, çok yakınımdı... En yakınımdı... dedi.

Aziz NESİN

İade Edildi

Seyrettik duvarlarda huzur afişlerini,
Gerçekler ağzımıza zehir tadı getirdi.
Önceki senelerin verimli işlerini
«Şeytan aldı götürdü, satamadı getirdi.»

Sen gücün nisbetinde yeni yılı ağırla!
Yolsuzluk hâlâ aynı, haksızlık elân gırla.
Ben uğraşırım deyip o şahlanmış aygırla;
«Şeytan aldı götürdü, satamadı getirdi.»

Bu neslin peşpeşine çektiği ezâ nedir?
Yerde sürünmedeyiz acaba feza nedir?
Büyük suç işleyenin gördüğü ceza nedir?
«Cezayı Şeytan aldı, satamadı getirdi.»

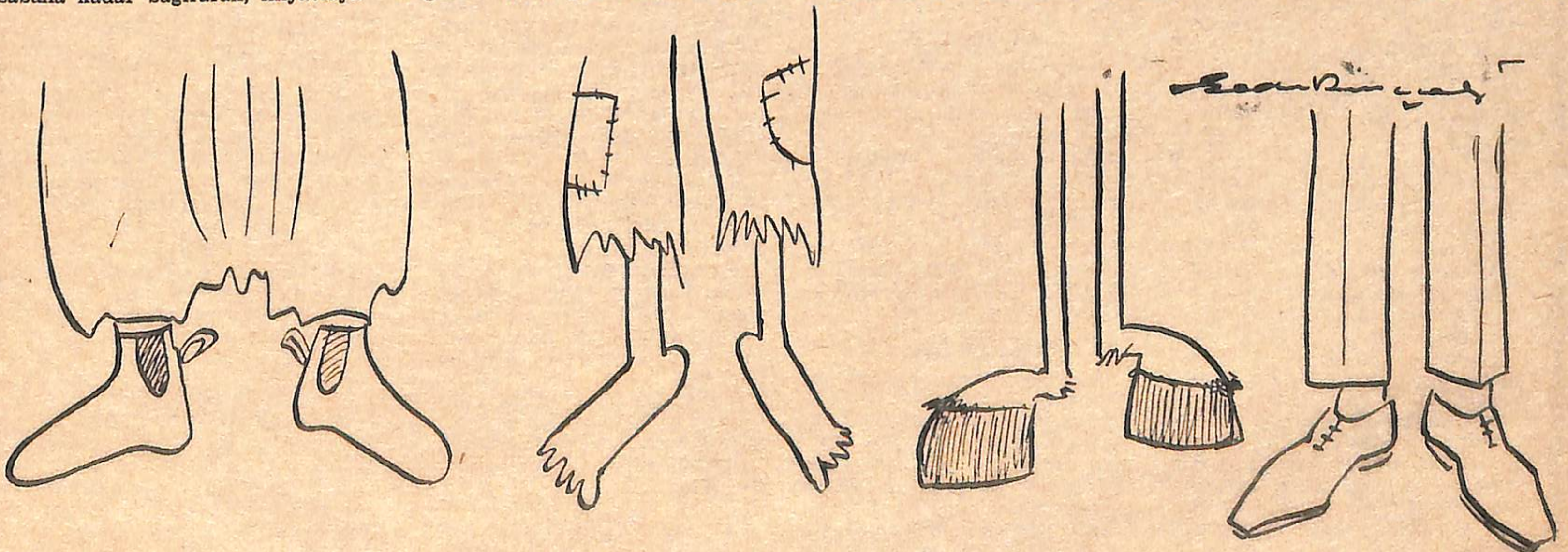
Erkeğin parası yok, kız diyor maceram yok.
Zenginin otosu var, halkın lâmba camı yok.
Ne kadar özlem duysak o eski insicam yok,
«Onu da Şeytan aldı, satamadı getirdi.»

Uslu kişi diyoruz miskin miskin yatana,
Bir damga vuruyoruz azcık göze batana.
Bütün kabahatleri yüklüyoruz Şeytana;
«Şeytan aldı götürdü, satamadan getirdi.»

Doğruluk âşıkları her alanda kısırdır,
İflâsların sebebi bilinmeyen bir sırdır.
Önüne geçemedik rüşvetin kaç asırdır;
«Bunu da Şeytan aldı, satamadan getirdi.»

Dikkatle saklayan çok Abdülâziz fesini,
Daha öğrenmeyen var yakın tarih dersini.
Bizim işlediğimiz günahların hepsini
«Şeytan aldı götürdü, satamadı getirdi.»

Salâhattin KUTLU

Muhafazakâr... Sosyalist... Kapitalist... Devrimci...

ANKARA MEKTUBU

Nimet Arzık

Transfer !..

Benim bahsedeceğim transfer Ardıçoğlu'nunki... Erdemir'inki var, Feridun Cemal Erkin'inki var. Gülek'inki olacak...

Benim bahsettiğim transfer Ardıçoğlu'nunki...

Orta kattaydı, A.P. genel merkezinde. Bir büyük gazetenin temsilcisi bekliyordu, bir de ufak tefek gazetelerin temsilcileri. Orta tirajlılar meydanda yoktu...

Büyükler, daha önce gelmişlerdi. Ardıçoğlu daha sonra... Kader saatinin çalmasını bekleyerek azcık dolaştı o... Kader saati çaldı, yazık, bilmem kaçıncı çalışını ve yeni «katılman» ı içeriye aldılar... Üzerinde kırk senelik elbisesiyle ve bütün geçmişiyle birlikte... (Kırk senelik diyorum, yeni de olabilir ama, «göçmüş» görünüyordu üstünde!...)

Demirel ciddiydi. Ardıçoğlu'nun da dik açılı üçgen yüzünde, çok müşkül bir işi halletmiş bir ifade vardı... (Neden müşkül olsun?...)

Sonra nutuk faslına geçildi:

«Hayatım boyunca (n'olmuş o boy'ca ha?...) ekonomik hürriyetin temin edilmesine çalıştım...»

Ben de, ahbaplar, hayatım boyunca, transferlere şaştım... Düşünürüm dururum... 46'da, yerleşmemişlikler içindeyken, transfer bi dereceye kadar anlaşılabilirdi. Hattâ ellide de... 68'de, olmaz artık bey âbiler, olamaz artık!... Seçmenlerinizi bunca hırpalama zevkini tatmanızı doğru bulmuyorum...

Hadiii, «katılman» ları anladık... Onlara sinelerini açanlara ne diyek?...

Politikanın ince tarafına sokulamıyorum... Acep, transfer-adamları, daha mı eğilgen?... Çalkantılı ve uğultulu grup toplantılarında, olmadık zamanlarda, şefin karşısına dikili dikilivermedikleri için daha mı, emin?...

«Milletin yolundayım»

«Yaşa, şaşa...»

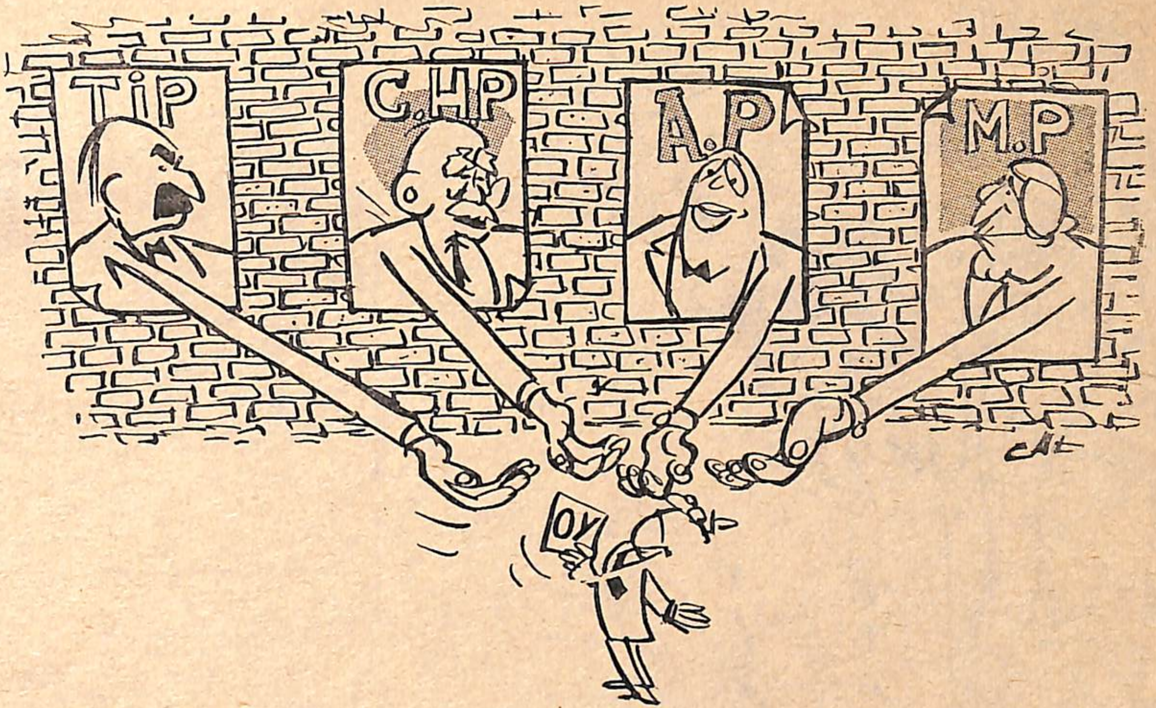
Tamam... Her şey zaten, hayat da, ölüm de, kayıtla başlar kayıtla biter, bir de öpüşmeyle... Ve Ardıçoğlu'nun kemikli yanaklarına iki adet puse kondu... Kimse tebrik yağdırmadı. Ardıçoğlu her zamanki yalnızlığındaydı... O hani, sönmüş sobalı buzul oda yalnızlığında... Aydın milletvekili İsmet Sezgin, «tarihi» transfer resminde görünmemek için büzülüyordu sessizliğinde. Başbakan da o tarihi resme gönüllü toplamak istiyordu. Yalnız olmak istemiyordu yeni «katılman» la...

A.P.'nin ihtiyacı yok ki bunlara!... Var mı?...

BAŞBAKAN VE UŞAĞI

Mithatpaşa Tiyatrosunda üçüncü piyes açılışından beri...

Birincisi «İsyancılar» dı, ikincisi «Bomba», üçüncüsü işte bu, «Başbakan ve Uşağı»... Paris'te görmüştüm, fakat bu gördüğüme benzemiyordu, aynı piyes olmasına rağmen... Sudan, zarif olabilecek, ucuzluklarla dolu, ticarî bir piyes, fazlaca şakakları yormayan ...Zaten şakaklar yorulmak istemiyor... Kabak çekirdeği çiğner gibi seyredilecek bir piyes...

SEÇİM AFİŞLERİ!..

Hanımlar, şakırdayan yağmura rağmen, uzun elbiselere ve lâme pabuçlarına kıymışlardı. Hattâ moda üzre, içlerinde kadifeden pantalonlular da vardı ve Bonny stilinde, kafaları siyah kordelâyla «kevserlenmiş» olanlara bile raslanıyordu...

Bütün basın hazırdı ve kabinenin yarısı... Öztürk'üydü, Sükan'ıydı, Dinçer'iydi, Topaloğlu'suydu... Nedense Topaloğlu'ya ikinci rangoda yer verilmişti...

Ve sahnede oyun sürüp gidiyordu, kahkahalar ve alkışlar arasında...

«Baban, bir koltuğa oturdu mu, yapışır...»

Kah kah kah, şak şak şak...

İşte böyle şeylere gülünüyor, böyle şeyler alkışlanıyordu, Lapalis gerçekleri...

Lapalis gerçekleri alkışlana dursun, konu şuydu: Bir başbakan var, bir de uşağı. Uşağı, muhalefet partisinden milletvekili seçiliyor fakat evdeki işini de bırakmıyor, sonradan kabinenin düşmesine sebep oluyor ve Çalışma Bakanlığına kadar yükseliyor... Başbakanın evinde büyümüş. Başbakanın kızının göynü de kendisine bilmeden göz ediyor...

Tabiî böyle bir durumun doğurduğu, terslikler, komiklikler, kiprokolar, birbirini kovalıyor ve sevgililer birbirine kavuşuyor...

Görüyorsunuz, sudan...

Fakat, piyesin içindeki hafif espriyi ve hafif aşkı örgütleyen, fantezisi taşkın bir rejisörün elinde, piyes zarif bir iddiasızlığa erişebilirdi...

Burda... Şunu diyeceğim... Ne yapmamak gerekiyorsa, yapılmış... Mübalâğa mı, «farce» a kaçmalar mı, sun'ilik mi, hepsi var...

Başbakan, babacan, feylesof, anlayışlı, hayatın çemberinden geçmiş olacak ki, politikacı uşağının ilk radyodaki nutkuna cevap versin psikolojik bakımdan: «Çocukluğumdan beri onu örnek aldım...»

Burda, gülünç sadece...

Karısı, kostümlerinde de, jestlerinde de, mısır kabuğunu yararcasına diş göstermesine rağmen gülerken de, son derece alaturkaydı...

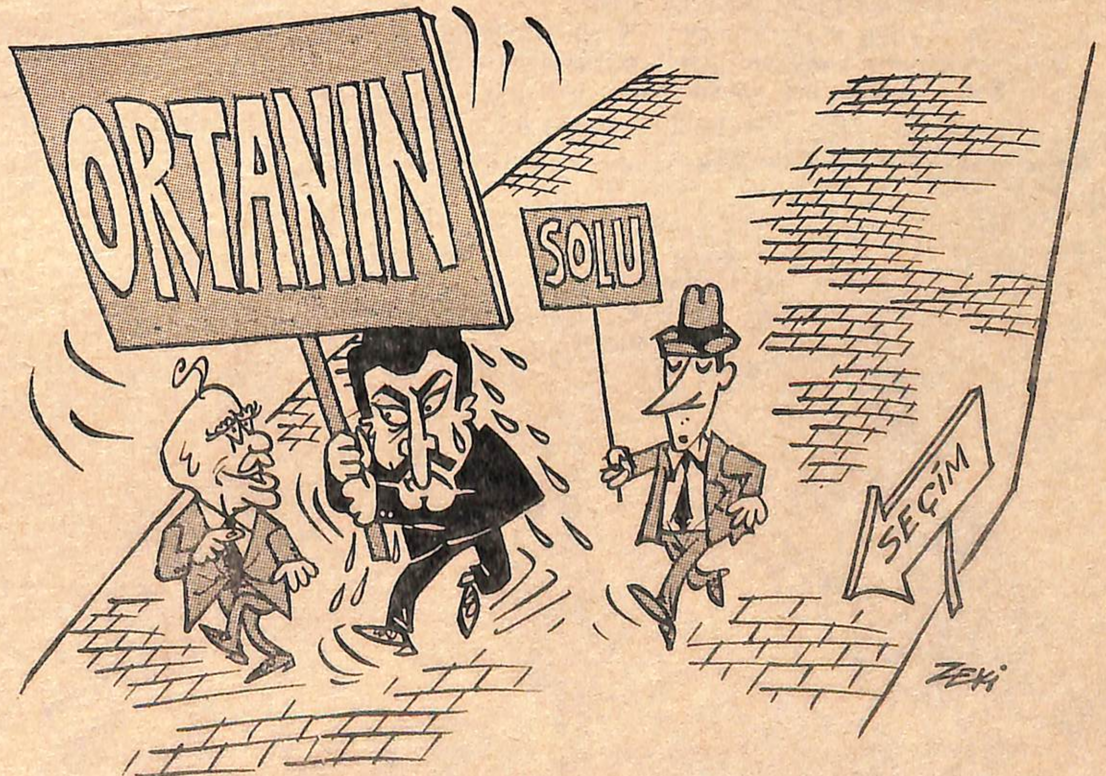
Öbür aktörler de sun'ilikler içinde...

Reji... Yoktu!

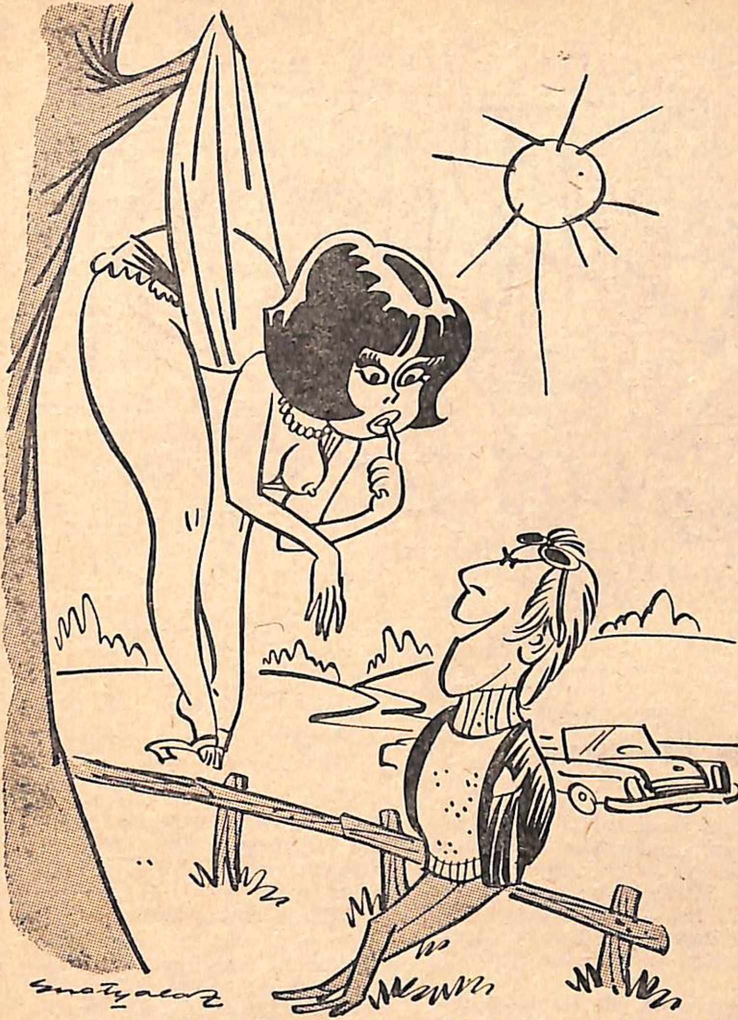
Bakanlar, memnundu birinci rangoda... Üzülenler vardı, vardı. Devlet Tiyatrosunun karşısına büyük iddialarla ve isyanlarla çıkan, genç ekibin böyle kolaya kaçmasına. Üzülün ebediyete kadar... Piyes tutacak... Kimse şakaklarını yormak istemiyor. Yormuşlar da ne olmuş? Yoracaklar da ne olmuş?

Heç!...

Nimet ARZIK

— Ha gayret Ecevit... Bak, vatandaş ortanın solunu benimsedi!...

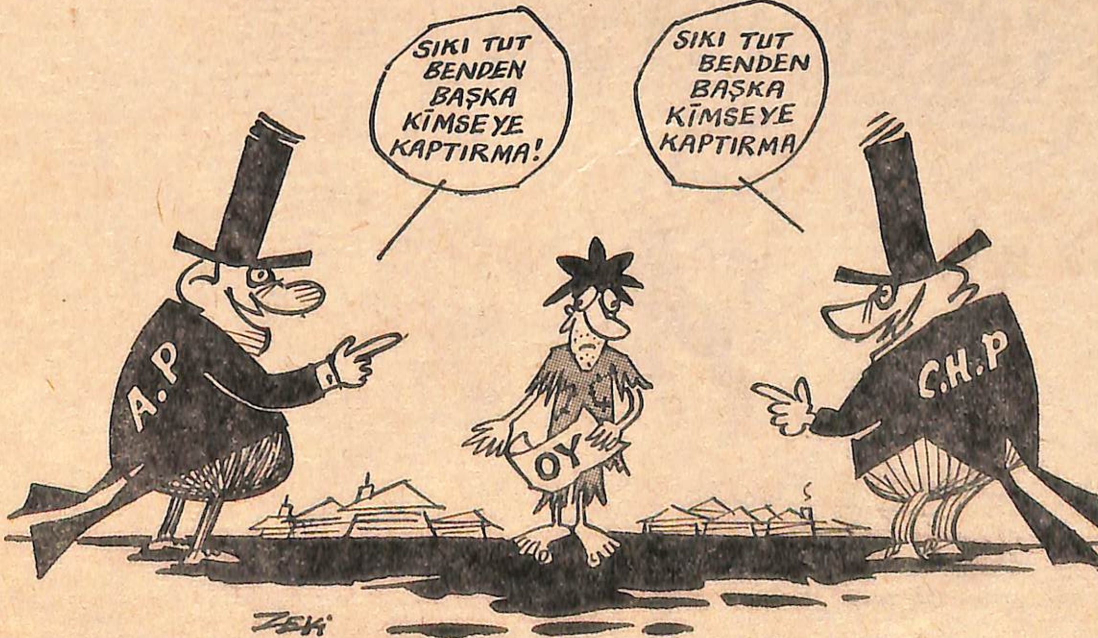

— Hiç merak etmeyin, itfaiyeye telefon ettim, 2-3 saate kadar gelip sizi indirecekler!

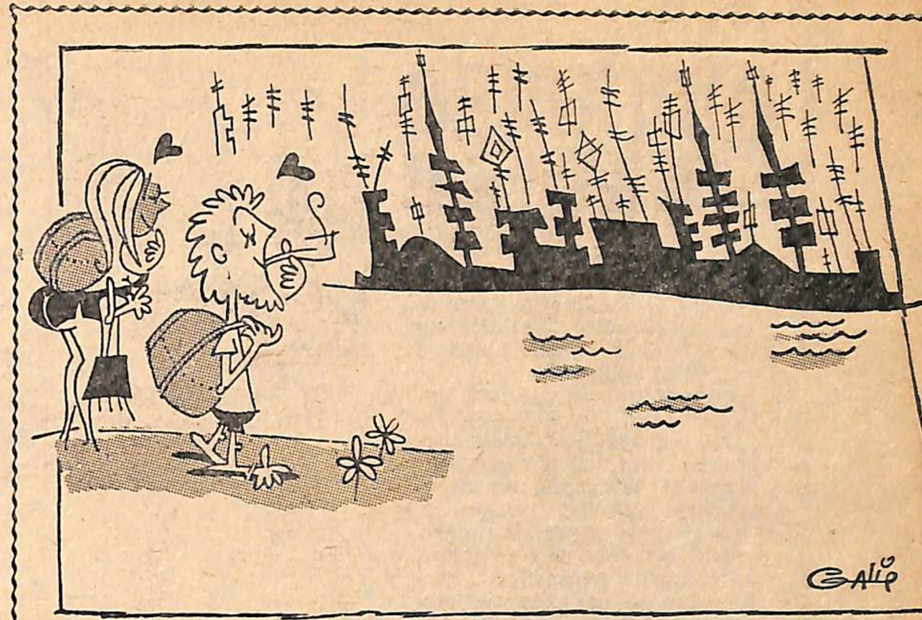
Hadi canım sen de!..

Paşam, demokrasiyi vatana getirdin de,
Kalbindesin milletin; kal milletin kalbinde...
Diyorlar ki: «Yolunun sonlarına geldin de,
Bırak politikayı; otur, dinlen evinde»
— Hadi canım sen de!...

Sokakta, iş yerinde, otobüste, trende;
Merak ettim de sordum, gördüğüme geçende
Dedim: «Kazanma şansı Paşa'nın Partisi'nde?»
Dedi: «Ortanın solu olmasa varım ben de!»
— Hadi canım sen de!...

Yazılı

Yazıs

GEÇEN ayın ilgi çekici olaylarının başında basın balosu geliyordu. Basın balosu bu yıl, geçen yıllara nispeten çok daha iyi geçti. Bir kere gazeteci adedi umulduğundan fazla oldu... Organizasyon daha iyiydi. Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Burhan Felek'in çok hoş bir konuşmasıyla açılan baloda, bir çok yabancı sefaret ve konsolosluk erkânı da vardı. Hemen her sefaret, basına «cici» gözükmek için olacak, armağanlarıyla gelmişti baloya. İran Büyükelçisinin Ankara'dan gönderdiği nefis bir gümüş kutu, eski milletvekillerden ve Basın Yayın Genel Müdürlerinden Halim Alyot'a çıktı. On sekiz yıldanberi boşanmak için uğraştığı halde ancak bu yıl sonuç alıp hürriyetine kavuşan Alyot, «Hürriyetle birlikte bana şans da geldi» dedi. Talihlilerden biri de Necmi Rıza Ahıskan'dı. Ona da Maçka'da açtığı nefis çiçek mağazası uğur getirmişti her halde. Velhasıl armağanlarıyla, espirileriyle bu yılki basın balosu baloseverleri memnun etti.

* * *

Geçen ayın renkli olaylarından biri de, Çocuk Sağlığı Derneği yararına Dormen Tiyatrosunda tertiplenen gece idi. O gece gelenler, her ne kadar sabahın beşine doğru evlerine döndülerse de «Kanlı Nigâr» dan bir sahne seyredenlerin keyfine diyecek yoktu. Ellinci sanat yılını dolduran Vasfi Rıza Zobu'nun şerefine bir konuşma yapan Prof. Dr. Kâzım İsmail Gürkan, Vasfi bey ile Bedia Muvahhit hanıma, Hisse-i Şayia'nın temsilinden sonra birer altın anahtar hediye etti. Sahnede dakikalarca alkışlanan bu eserin oyuncuları, antrakta şereflerine kadeh kaldıranlarla birlikte doyasıya şampanya içtiler.

* * *

Sahneden, mikrofona geçiş modası «Hippy» lerinkine taş çıkartan bir süratle yayılıyor. Artık gün geçmiyor ki, bir sahne artistini bir gece kulübünün mikrofonunda şarkı söylerken dinlemeyelim. Bu tekliflerin en câzibi, Haldun Dormen'e yapıldı. Bir gece için kendisine iki bin lira teklif eden gece kulübüne red cevabı veren aktör.

— Bu kararı verinceye kadar iki gece sabaha kadar gözümü kırpmadım, dedi.

Eee, altmış bin lirayı reddetmek kolay mı?...

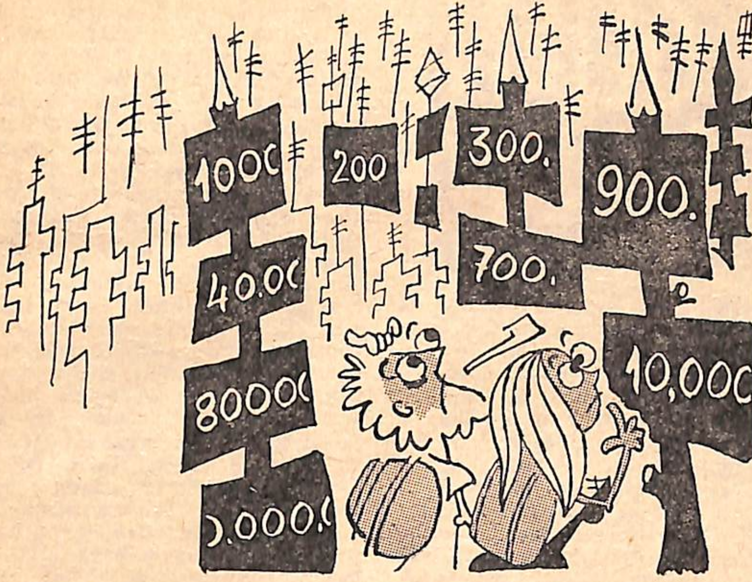
* * *

BİR
TU
BİR
BİE

LEY
ERDU

Yazıs

AZ
Z
AZ
ER
A
AN

İstanbul Valisi Vefa Poyraz, ailesine çok düşkün bir insandır. Her fırsatta karısına müteşekkir olduğunu ve onun, hayatında müspet rol oynadığını söyler. Çocuklarını da çok seven, onlarla arkadaşlık eden Vefa Poyraz, geçen hafta oğlu Osman'ın onbeş yaşına basması münasebetiyle bir program yaptı ve bunu aynen tatbik etti. Her ne kadar arabasındaki telsiz, şehirdeki aksaklıkları mütemadiyen ona bildirdiyse de; Vefa Poyraz, Osman'ın doğum gününü geçirtmek için hiçbir taviz vermedi. Poyraz'lar programa uyarak önce Ömür Lokantasına gittiler, oradan da Boğaz'da bir gezinti yaptılar.

* * *

Sahnemizin sevimli aktörlerinden Erol Günaydın, bugünlerde çok faal. Onu, Trafik Müdürlüğünde sık sık görenler arabasına bir ehliyet almak için uğraştığını biliyorlar ama, asıl faaliyetin evinde olduğunun belki farkında değiller. Halbuki Erol Günaydın ve eşi bugünlerde bebek, hattâ «bebek odaları» hazırlamakla meşguller. Zira doktorların verdiği malûmata göre, Günaydın'lara üçüz belki de beşiz çocuk gelme ihtimali kuvvetli. Ailelerinde sık sık ikiz-üçüz dünyaya getirenler bulunduğunu öğrenen Günaydın'lar, şimdi bunları nerede ve nasıl büyüteceklerini düşünüyorlar.

* * *

Hilton'un yıllardan beri Umum Müdürlüğünü yapmakta olan M. Debaillet İsviçre'nin en büyük otellerinden birine gitmek için kontrat imzaladı. Yeni gelen genel müdür avcılıktan hoşlanıyor: Her halde Türkiye'de istediği kadar avlanacak. Ama şimdi, Hilton Otelinde matem havası esmekte. Zira Debaillet'nin iyiliğini övenler, kimsenin onun yerini dolduramıyacağına inanıyorlar. Geçenlerde müdürlerin verdiği bir partide, Otelin Yemek Kısmı Müdürü Nezih Ohri'nin güzel bir buluşu M. Debaillet'nin gözlerini yaşarttı. Bir buçuk metre kutrundaki bir pastanın ortasındaki kalbi kesen genel müdür, bunun içinden nefis bir semaverin çıktığını gördü. Debaillet'nin çaya düşkünlüğünü bilen Nezih Ohri, ona hediyesini böyle bir pasta içinde sunmuştu ve bu fikir arkadaşları tarafından uzun uzun alkışlandı.

— Çok rica ederim, adımı öğren artık ve sevişirken bana Coşkuncum, Rıdvan'cım, Önder'cim deyip durma!...

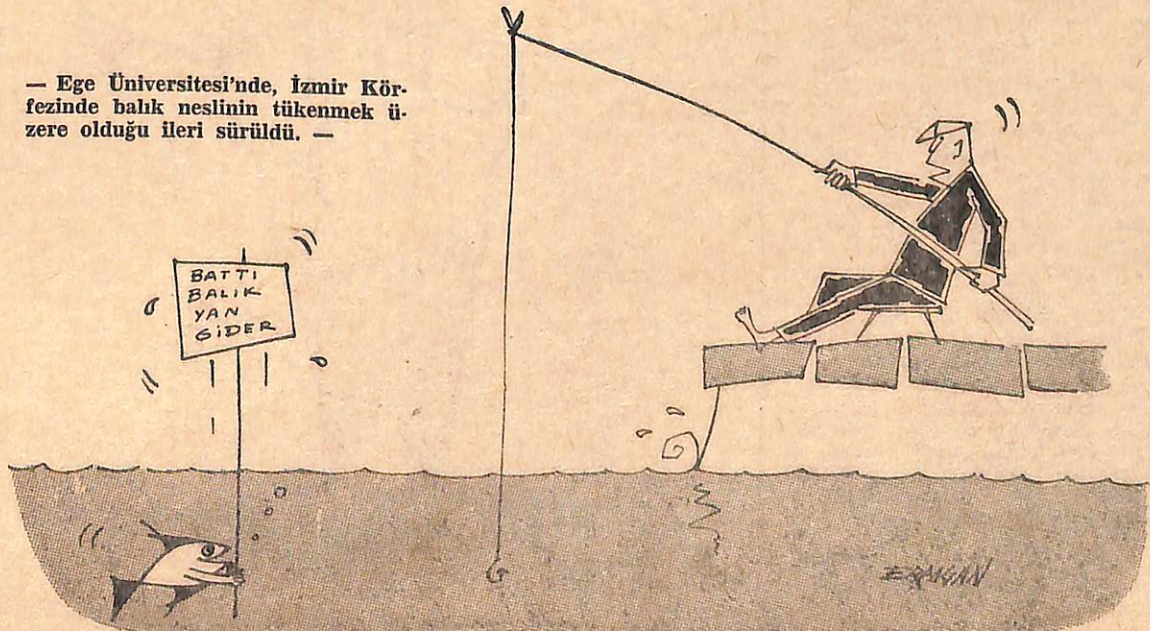
Hadi canım sen de!..

Mutlaka maksat vardır her elini öpende;
Doğuverir bir parti Paşam gene sayende...
Sebebi çıkar için seni takip edende.
Diyorlar: «Paşa için gelen de bir giden de...»
— Hadi canım sen de!...

Gerçek kaptan dediğin kalırmış gemisinde;
Bütün o fırtınalar yılların gerisinde...
Birçok seçimler geçti, bol şanslar yenisinde.
Derler: «Yenilmesin de bu seçim senesinde...»
— Hadi canım sen de!...

Mukadder ÖZAKMAN

— Ege Üniversitesi'nde, İzmir Körfezinde balık neslinin tükenmek üzere olduğu ileri sürüldü. —

Yazısız

GECE GELEN HAYALET

ŞEHAMET hanım, parmaklarını yakmaya başlayan cıgarayı, kül tablası niyetine kullandığı sardalye kutusunun içine bastırdıktan sonra, dizinin üstünde duran tabağa doğru eğilerek, pirincin taşlarını ayıklamaya devam etti. Dertli, üzgün bir hali vardı. Derin derin içini çekti:

— İşte böyle hemşireciğim, dedi. Nerelere gideyim, kimlere dert anlatayım, bilemiyorum.

Rukiye hanım, elindeki kahve fincanını çalkalayıp tabağın üstüne kapadıktan sonra, elinin tersiyle, dudaklarının dibinde biriken telveleri sildi:

— Ama kardeşim, dedi. İyice gördün mü? Gözlerinle iyice baktın mı?

— Aaaaa, yalanım varsa, Yûşa Hazretleri çarpsın. Gece saat oniki oldu mu, bahçe tarafından geliyor. Kapının önünde biraz durup, bir şeyler yapıyor. Sonra o koskoca kapı, şırrak diye önünde açılıveriyor. Aşağıdaki sofada iki sefer gidip geliyor. Ağlar gibi sesler çıkarıyor. Sonra da Vasfiye'nin kapısının önünde nâbedid oluveriyor.

— Tövbe tövbe yârabbim... Cenâbı Hak dinden, imandan etmesin. Peki ama, hemşireciğim, sen bunu bir bilene danışıp sordun mu?

— Sormaz olur muyum kardeş? Hırkai Şerif'in imamı Tevfik efendiye sordum. Tevfik efendinin demesine göre, bahçe tarafında bir evliya var, dedi. Kabrine, gusülhane suyu sızıyormuş, dedi. Bahçeye katiyen bulaşık suyu dökmeyin, dedi. Ben de dökmüyorum. Ama Kepekçi Harun efendilerin saati, gece saat on ikiyi vurmuyor mu, yüreğim oynamaya başlıyor. Beş, on dakika geçiyor, geçmiyor, incir ağacının yanından bir gölge peyda oluyor, ağır ağır bu tarafa geliyor. Bahçe kapısının sürgüsü kendiliğinden açılıveriyor. İşte o vakit benim de, sırtımdan aşağıya buz gibi bir ter boşanıyor. Tevfik efendi «Hayâleti görünce, Tebbetyedâ sûresini çabuk çabuk okursan kaybolur» demişti. Okuyorum ama, kime okursun? Elinde tesbih, aşağıdaki sofada dolaşmaya başlıyor. Bazan mutfakta teldolabı karıştırıp karnını doyuruyor. Bir ara kayboluyor. Sabah ezanına doğru da gene bahçe kapısından çıkıp, incirin dibinde sırra kadem basıyor. Sabahleyin aşağıya inince, sofada koca koca ayak izleri görüyorum.

— Vah hemşireciğim vah!... Rabbim kimselere vermesin. Sen Lûtfiye ile beraber yatmıyor musun?

— O küçük hanım horultudan uyuyamazmış. Kocasıyla beraber aşağıdaki katta yatıyorlardı. Damat Balıkesir'e gitti gideli, o da tek başına yatıyor.

— Allah etmesin. Kızcağız gece vakti idrara filân kalkacak olsa, hayâletle sofada karşılaşıverince, ne olmaz hemşire?... Rabbim eşikten dışarı uğratsın, kızcağız boynunda dizi dizi sıraca çıkarır da, hocaya hekime para yetiştiremez olursun.

— Vallahi kardeşim, kendi canımı düşünmekten, kimseyi düşünecek halim kalmadı. Ama gene de kıza bir şey söylemiş değilim.

— Aman söyleme sakın... Vallahi ânide, korkuyla nesilden kesiliverir de oldum bittim torun muhabbetine nasret kalırsın.

— Söylemem kardeşciğim... Söyler miyim hiç? Akıl var, yakın var.

— Şehamet'çiğim, sen şimdi beni dinle. Bir sefer de benim dediğimi tecrübe edelim.

— Edelim.

— Ben şimdi Aktar Ziyaeddin'e kadar gidip, ne lâzımsa alayım. Sonra da gidip aptestimi alayım. Şuracıkta her şeyi hazırlayıverelim.

— Sen bilirsin kardeşim. Aktar Ziyaeddin'de hepsini bulabilecek misin bakalım?

— Zaten çok bir şey alacak değilim ki kardeş. Biraz zûrafa idrarı alacağım. Biraz da Çin papatyası... Sonra da, köküne gübre değmemiş ünnap ağacının yaprağından bir tutam alacağım. 50 kuruşluk havlıcan, efendime söyliyeyim, elli kuruşluk da silkinti tozu aldım mıydı, yeter de artar bile. Hem sokağa çıkmışken, Kayyum Remzi efendiden,

Elemtere zelme,
Bu taraflara gelme,

duasını da öğrenip gelirim.

Rukiye hanım, kapının arkasındaki çiviye takılı yeldirmesini aldığı gibi sokağa fırladı. Şehamet hanım da, pirinci yıkamak için mutfağa indi.

Akşam üstü, Aktar Ziyaeddin'den alınan ilâçlarla hazırlanmış kokulu su, iyice soğuduktan sonra duası edildi. Sonra, bahçedeki incir ağacının dibinden başlayıp, hayâletin geçtiği yol boyunca, her tarafa avuç avuç serpildi.

Akşam yemeğinde Lûtfiye de vardı. Ama onun yanında bir şey konuşmadılar. O çekilip yattıktan sonra, lâmbayı kısarak, pencerenin önündeki mindere oturup beklemeye başladılar.

Şehamet hanım epeyce heyecanlıydı. Hayaletin bir an önce meydana çıkmasını, Rukiye hanımın da onu görmesini, böylelikle meselenin dehşetine inanmasını istiyordu. Ama öteki, dualı suyun etkisine o kadar bel bağlamıştı ki, hayaletin artık gelemiyeceğine inanıyordu.

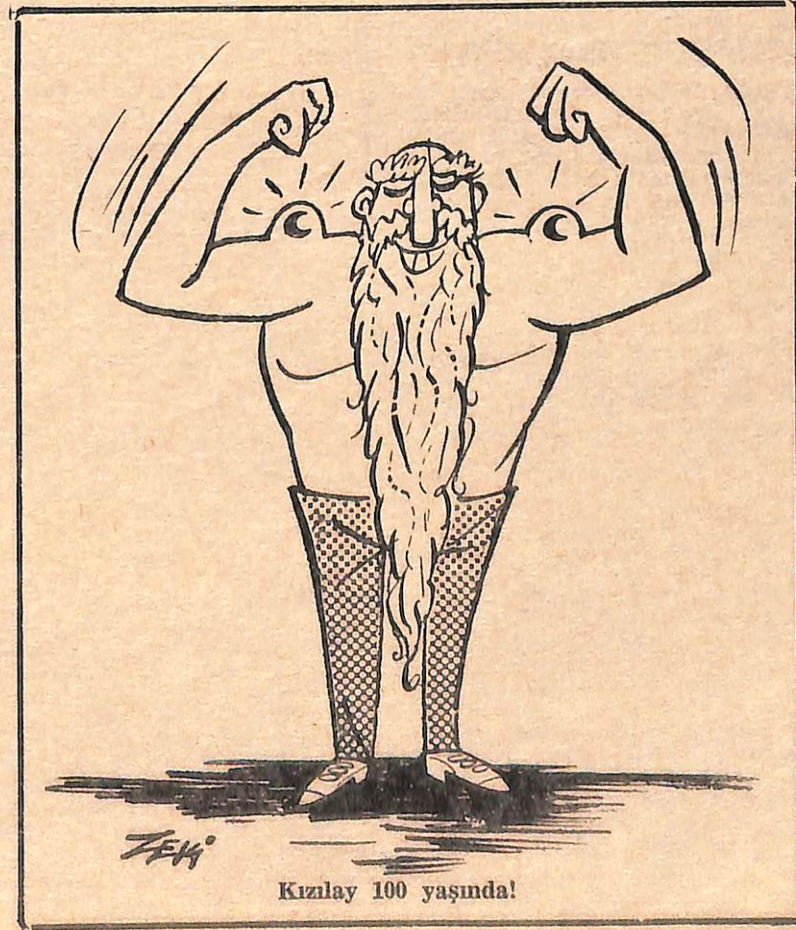
Şehamet hanım, gözünü incir ağacından hiç ayırmıyor, kendi kendine dualar mırıldanıp duruyordu.

Tam o sırada, duvarın dibinde bir gölge belirdi. Ağır ağır geliyordu. Kümesin yanından geçerken, daha belirli bir hal aldı. Başı, vücudu, elleri farkedilemeyen, simsiyah bir karaltı halinde, toprağın üzerinden sessizce kayar gibi ilerliyordu. Şehamet hanımın eli, ayağı buz kesilmiş, Rukiye hanım da «Ere eytellezi» sûresini okumaya başlamıştı.

Hayalet, bahçe kapısının önüne gelince durdu. Ağlar gibi, acayip sesler çıkarıyordu. Sonra kapıyı açıp içeriye girdi. Halbuki Şehamet hanım, yatsı ezanı okunmadan önce kapıyı sürmelemiş, üstelik kol demirini de takmıştı. Demek, kilit, milit fayda etmiyordu.

Aşağıki sofada, bir süre tahtalar gıcırdadı. Mutfak kapısı açıldı. Bir su sesi geldi.

Rukiye hanım, bütün cesaretini toplayarak ayağa kalktı. Parmaklarının ucuna basarak, elindeki kısık gaz lâmbasıyla merdiven başına kadar yürüdü. Kulak verip aşağısını dinledi. Ses seda kesilmişti. O vakit, onun da içine bir korku düştü. «İyi saatte olsunlar» ın şakası olamıyacağını biliyordu. Hayaletin peşinde giderken, merdiven başında çarpılıp kalıvermenin korkusu, yüreğini kapladı. Rahmetli Müberrâ hanımın kocası Arnavut Ramazan da, Baba Ramiz Tekkesine dikilen mumları eve taşıdığı için, çarpılıp da, ömrü boyunca idrarını tutamaz olmamış mıydı?

Kızılay 100 yaşında!

Rukiye hanım «Rabbi yessir» i okumaya başladı. Sonra besmelesini çekerek, tahtaları gıcırdatmamak için, parmaklarının ucuna basa basa, merdivenleri indi. Duayı dudaklarından düşürmüyordu. Sofada kimseler yoktu. Lâmbayı biraz açarak mutfağa baktı. Orası da bomboştu. Gusûlhanenin kapısını açtı. Bir şey göremedi. Geri dönüp usul usul, Lûtfiye'nin yattığı odanın kapısına geldi. Hiç gıcırdatmadan kapıyı araladı. Kızı uyandırıp da, ortalığı telâşa vermek istemiyordu. Ama Lûtfiye, birdenbire yataktan fırladı. «Kim o?...» diye kapıya koştu. Rukiye hanım, kızı ürkütmemek için bir adım attı. Parmağını dudağına götürüp telâşlanmamasını kıza işaret ederken, karyoladaki örtüler birbirine karıştı. Kadın, faltaşı gibi açılmış gözlerini o tarafa çevirince, yorganın altından, salapurya gibi sallanan bir bacak gördü. Baş parmağını damağına bastırdı. Gözlerini kırpıştırıp daha dikkatli baktı. Sonra lâmbanın fitilini sonuna kadar açıp karyolaya doğru yürüdü. Lûtfiye onu önlemek istiyordu. Kadın, kızı iterek, telâşla yorganı çekip sıyırdı. Herifin biri, don gömlek, yatağın içinde, yusyuvarlak olmuştu. Biraz daha dikkatli bakınca şoför Galip'i tanıdı. Lûtfiye, «Teyzeciğim, teyzeciğim!...» diye çırpınmaya başlamıştı. Rukiye hanım, enikonu afallamış, ne yapacağını bilemiyordu. Gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Köşede, iskemlenin üstünde kara bir çarşafla, 99 luk bir tesbih vardı. Kadın, elindeki lâmbayı aynanın önüne bırakıp yatağa baktı. Lûtfiye ağlamaya başlamıştı. Şoför Galip de yatağın içinde, yorgana sarılmış, ne yapacağını kestiremiyordu. Rukiye hanım, oda kapısına doğru yürüyüp, yukarıya seslendi:

— Şehamet hanım huuuu!... Kardeş çabuk aşağıya gel... Hayalet bulundu. Çabuk gel!...

Şehamet hanım, telâşla merdivenleri inip korku içinde odaya girince, büsbütün şaşırdı. Hele karyolada şoför Galip'i görünce ağzı bir karış açıldı:

— Hayırdır işallah Yârabbim, diye mırıldandı. Kız bu ne hal? Bir yaşıma daha girdim vallahi... Tu tu tu tu tuuuu!... Yoksa rüya mı görüyorum?...

Lûtfiye, ağlayarak annesine sokuldu:

— Anneciğim, vallahi bir cahilliktir oldu. Ayağını öpeyim, kocam duymasın.

Şehamet hanım, başını iki yana sallayarak burnundan solumaya başladı:

— Hay gözü kör olasıca haaaay!... Hay mübarek cuma geceleri hürmetine, boyu devrilesice haaaay!... Hay gelinlik entarisi, bedenine kefen olasıca haaaay!... Hay eti, budu, acem kılıcı ile doğranasıca haaaay!... Acep bir fıçı kezzap getirsen, namusunu temizleyebilir misin kâfir? Yarından tezi yok, seni cürmü meşhut mahkemesinde sürüm sürüm süründürmezsem, bana da, ne derlerse desinler. Yemedim, içmedim, on üç lira da aktara ilâç parası verdim. Hele pazartesiye kocan gelsin de, o zaman daha iyi konuşuruz.

Şehamet hanım, şoför Galip'e döndü:

— Kalk, giy üstünü başını rezil herif!... dedi. Hayalet kılığına girip de, namuslu aile kadınlarını baştan çıkarmanın cevabını, yarın sabah Müddei umuma verirsin.

Galip, pantalonuna uzandı. Bir yandan yarı mahçup, yarı öfkeli, mırıldanıyordu:

— Çok konuştun be valde!... Oldu bir kere işte... İnsan kısmı, evliya değil ya...

Adnan VELİ

EĞLENCELİK - EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

BELEDİYE SEÇİMİ ADAYLARINA KİTAKSE (Bak)

SEÇİM TOTO — Yazan: Mister MOTO

İSTANBUL

HAYDAR KRUVAZE:

C.H.P. adayı... Görüşleri kuvvetli... Gözlük takar Eskiden Alibeyköy'de soliç oynarmış... Hafif dökülmüş saçlarıyla ve çatılmış kaşlarıyla belediyecilik üstüne iddialı... Tavlada dubara atar... Mütekait müteahhitlerimizden olup partide Şık Haydar olarak tanınır... Belediye Reisi olunca yapacağı ilk iş şehrin her yerine seyyar büfeler açmak... Halen kampta kilo almaya çalışıyor... Evli, beş çocuklu... Ciddi... Sert konuşur... Anî yumruk atar...

ŞABAN ELHAMDÜLİLLÂH:

A.P. adayı... İstanbul'a onbeş sene önce Erzurum treni ile gelmiş. Sirkeci ve Sahaflar çarşısından başka semt bilmiyor... Halen kum, kireç ve inşaat malzemeciliği ile meşgul... Partiye iki rekat namazdan sonra girmiş... İçki içmez, şuruplardan nar şurubuna bayılır... İyi beton döker... Gece hayatı yok... Gündüz hayatı var... Mest lâstik giyer... Çatık kaşlı, partide az konuşur... El öptürmez... Belediye Reisi olduğu zaman ilk yapacağı iş çeşmeleri açmak olacak... Kampa girmeye lüzum görmedi... Halen nefes açıyor... Sağ bacağının lifi kopuk... Yakı ile tedavi ediyor... İrticalen konuşur... Konuştu mu susmak bilmez... Sesi davudi, forması yeşil beyaz...

Tahmin — Verin Şaban'a gitmez yabana.

ANKARA (Ankara güzel Ankara)

BAHATTİN NEETTİN:

G.P. adayı... Anadan doğma Kayserili olup Ankara'ya seçim için gelmiş... Karpiç'te bonfilesini attıktan sonra partiye gitmiş... Yanında getirdiği ve kendi beslediği koça konuşmasını öğretmiş... Meydanlarda atraksiyon yapmaktan hoşlanıyor... Diğer adı da konuşan koyun... Düz çizgili elbise giyiyor... Herkesten şüpheleniyor... Hızlı konuşur... Ne dediğini kimse anlamaz... Mikrofonlara itimadı olmadığından kendi mikrofonunu ve anfilikatörünü yanında taşıyor... Kazanırsa herkese pastırmalı yumurta yapacak... Medeni hali yok... Halen Develi Palas'ta kalıyor... Pijamayla dolaşır... Saldırma huyu yoktur...

METE ORTAASYADAN GELENNOYAN:

C.K.M.P., dikkat yanında bir kurtla dolaşıyor... Onun için yaklaşmayın... Trenden iner inmez tecrit edildi... Et yer... Yanında kımız ve bir duble rakısını içer... Partiye gelir gelmez herkese birer kafatası dağıttı... İşkembecide yarım baş yer... Ankara'da seçim nutku atacağı yerde otağ kurdu... Orda yatıyor... Yanında ok ve yay var... Attığını vurur... Çok ciddi... Kimseyle konuşmuyor... Arada bir uluyor... Seçimi kazanırsa herkese kuzu ziyafeti verecek... Üstü başı temiz... Ayakkabıları boyalı... Çok kalın sesli... Bas bariton konuşuyor... İtiraz edildi mi adamı yer... Sessiz çalışıyor... Ne yapacağı belli değil...

Tahmin — Maç ortada... İkisi de birbirini yiyebilir... Oralarda dolaşmayın...

İZMİR

OSMAN ASVALTTANYÜRÜ:

A.P.'nin en neşeli adayı... Kendine çok güveniyor... Rakiplerini iki boy farkla geçebilir... Son günlerde hafif tekliyor... Çenesi kuvvetli olduğu için aparkattan başka yumrukla düşmez... Gardı sağlam... Naturası bozuk... Yaptıklarını herkese gösteriyor... Çok hareketli ve bereketli... Kordon'da akşam üstleri tur atıp boy gösteriyor... Yapacağı işleri bir kitapta topladı... Basılıyor... Halk adamı... Kahvelerde ve lokantalarda çok adamı var... Seçilirse yapacaklarını kimseye söylemiyor... Yanında sinema makinesi gezdiriyor... Meydana kurup film oynatacak... Ayrıca dünya havadisleri de var... Giriş askere yirmibeş, sivile otuzbeş... Çok rakibi olduğu için sağlam geziyor... Neticeden emin olduğundan hep mütebessim bir suratla dolaşıyor...

NECMİ NERDEKALMIŞTIK:

M.P. adayı... Uzun boylu, altı kaval üstü şişhane bir kıyafeti var... Yeni otobüsten indiği için üstü başı tozlu... Pakistan'da belediyecilik tahsil etmiş... Kaldırımları birer birer ölçüyor... Peşinde belediyeciler var... Şüphe çekiyor... Aniden ortadan kaybolup bir şeyler yapıyor... İşi sıkı tuttuğu, kemerini sıkmasından belli... Pehriz yemekleri yiyor... Zafiyet geçirmiş olabilir... Çadırda kalıyor... Anî bir kararla iki gündür Basmahane'de görünmeye başladı... Maksadı belli değil... Seçilirse Kordon'u maviye boyatacak... Allah akıllar versin.

Tahmin — Direk Osman'a.

ADANA

RECEP LÂHMACUN:

T.İ.P. adayı... Hiçbir tipi yok... Kısa boylu, sert bakışlı ve yanında heybesi dolaşıyor... Peşinde Emniyet var... Kalabalık yerlerde göründüğü anda araklanıp şehrin dışarısına çıkarılıyor... Bir elinde sazı çalar bazı bazı... Maksadı seçilir seçilmez elbise yaptırmak... Konuşacağı yeri bir türlü bulamadı... Nihayet şehir dışına çıkıp kendi kendine konuşmaya karar verdi... Belediye Reisi seçilir seçilmez yapacağı tek şey bütün hallaçları kapatmak... Söylediği taşlamalar ve mâniler çok tutuluyor... Geçimi bundan... Kazanması için hiçbir sebep yok... İstasyonda kara vagonda yatıyor... Seçim günü ortaya çıkmaya niyetli ...Halen aranıyor... Yakalanırsa vaziyeti yengen...

HASAN PAMUKLUSEVER:

A.P.'nin yıldız adayı... Daha dün herkese şişte ciğer yedirdi. Parayı su gibi harcıyor... Pavyonlarda süksesi büyük. Fakat bu arada içmiyor... Yirmi kişiyle dolaşıyor... Lâcivert elbiseli... Neşeli... Kendinden emin, etrafından emin değil... Genel Merkezden tutuluyor... Bırakılırsa ortalığı duman edecek... Kadillak'ını bayraklarla donattı... Her tarafında ampul yanıyor... Tenviratı mükemmel... Donanma gece gündüz yanıyor... Seçilirse her şey yapabilecek kuvvette...

Tahmin — Tabiî Hasan Recep'e var mı on kâğıt basan...

KAYIP ARANIYOR

Bir erkeğin kurbanı oldum... Şerafettin adında biri bâkireliğimi alıp gitti... Bir daha da geri getirmedi... Ne olur onu görürseniz söyleyin, getirsin... Bana lâzım... Çünkü bir erkek, bâkireliğim olursa benimle evlenecek... Mahvolmuş bir kızın feryatlarına kim kulak verecek?... Osman biraz sonra gelecek. Ey bu satırları belki de okuyan Şerafettin, bir çuval inciri mahvettin... Siz erkeklerden elbette nefret ediyorum. Ben bu akşam Osman'la saza gidiyorum... İşte böyle beyefendi... Osman beni beğendi... Ne yaptığını bilmeyen bir bâkirenin candan itiraflarıdır bunlar veya şunlar... Onun oldumsa kabahat bende mi? İşte bunu çıkaramıyorum... Sizden ricam bu arada benim de işimi halledin... Güzel bir kadın her halde sizi memnun bırakabilir. Şu an, içimde korku ile aşk savaş halinde. Ama bu savaşta korku aşkı yendi. Titreyen ellerim kalem tutmakta zorluk çekiyor... Sizden arzum, aman bunları Osman duymasın... Sonra bizi çeker vurur... Yazamıyacağım daha fazla, haydi ağbicim ufak ufak gazla...

Bunu gönderen: Dürdane Filizkıran

* * *

BULANA MÜKÂFAT

Kaynanamı kaybettim. Bulan adresini göndersin, mükâfat olarak ona kızını göndereyim.

Hıdır Yeşilli

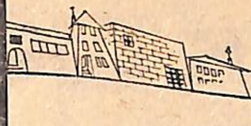
SON ÇIKAN PİLÂKLAR

DİSKO PİLAK TAKDİM EDER

HURİ KENDİSİGÜZEL'İN SON ÇIKAN ALTIN SESİYLE OKUDUĞU PARÇALAR

Şu dağların ayıları mert olur. — (Maya)
Kız senin adın Emine mi? — (Türkü)
Gaziantep yolunda soydular beni! — (Türkü)
At nâranı Ayıdağ'lı Kel Yusuf. — (Türkü)
Bahçelerde aşna fişna yapalım. — (Türkü)

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— Başka zaman göstereyim. Hep burada kalacaksın değil mi?
— Bilmiyorum.
— Kal be kal!... Bak, sana plânımın çözümlenmesi hakkında ipuçları da veririm, sen de öğrenir bir şeyler yaparsın.
— Metafizik?
—Evet, metafizik...
Bağdaş kurup oturdum yere. Bizim profesör yerleri karışlamağa başladı. Bu sırada yanıma başka biri damladı. Hem sırıtıyor, hem de göz atıyor:
— Ne yapıyordunuz ceketin altında? diye sordu.
— Sana nesi? dedim.
— Ben biliyorum...
— Madem biliyorsun da, niye soruyorsun?
— Kafa ütüledi değil mi?
— Profesör mü?
— O... Aklını bozmuş plânlarla
— Sanki senin aklın bozuk değil mi?
— Tövbe de!...
— Allah Allah!
— Ben buranın akılcıbaşısıyım.
— Anlamadım!... Deme lan?
— Anlamazsın tabii... Ben çok akıllı bir adamım. Aklımı çekemediklerinden beni buraya attılar.
— Vah vah, yazık etmişler.
Cebinden bir mektup çıkardı:
— Bunu kime yazdım biliyor musun? dedi.
Üzerini okudum: (Amerika Cumhurbaşkanına) diye yazılıydı.
— Demek Amerika Cumhurbaşkanına?
— Tabii... Adama akıl veriyorum.
— Ne gibi?
— Ne gibi olacak, yazmış bana, İngiliz'i topa tutayım mı? diye.
— Sen ne yazdın?
— Al, oku!
Okudum:
«Sayın Amerika Cumhurbaşkanına
Mektuba başlamadan evvel gözlerinden hasretle öperim. Benden akıl sormuşsun... Burada bedava akıl yok! Sen kimseye bedava tarafından bir şey veriyor musun? Bana yüz dolar gönderirsen, İngiliz'i topa tutup tutmaman hakkında gereken aklı veririm. Bundan önce, Fransız Cumhurbaşkanına, bundan daha az bir aklı tam yüzelli dolara sattım. Seni el gibi tutmuyorum. Müttefikimiz, aynı zamanda en büyük dostumuzsun. Pazarlık kabul etmem. Parayı tel havalesiyle gönder, aklı da tel havalesiyle al, oldu mu âbicim... Kestane kebap, acele cevap...»
— Güzel yazmış mıyım? diye sordu.
— Çok güzel yazmışsın, dedim.
— Şimdi bunu bir postaya atması kaldı. Bir attırabilsem postaya, yok mu ya, yüz doları bir hafta sonra cebinde bil!
— Beraber harcarız, dedim.
— Olur arkadaş olur... Sen şimdi varsa yanında, bana bunun attırma parasını ver gelince elli doları senin, elli doları benim.
— Yanımda beş kuruş yok!
— Yazık... Olsa çok iyiydi. Ama boşver. Yine de ortak edeceğim seni dolarlarıma. Geçen hafta bana yüz lira geldi, biliyor musun kimden?
— Bilmiyorum.
— Bizim parti başkanından.
— Ona da mı akıl sattın yoksa?
— Tabii, ama onu el gibi tutmadım. Ne de olsa verdiğim akıl, bizim memlekete yarayacak. Yüz lira yeter, Allah bin bin bereket versin, dedim.
— Ne aklı vermiştin ona?
— Muhalefeti imha plânı.
— Ama bu!...
— Sus... Dedim ki ona, muhalefetin hepsini bir hamama doldur, dedim. Ama çıplak ha!... Sonra, yak külhanı, yak külhanı... Kırk gün kırk gece... Birbirlerini yesinler orada, dedim.
— Yazık ama...
— Dur, diye sözümü kesti. Bu arada muhalefet başkanına da bir akıl verdim. O da başbakan gibi sıkışmış, bana akıl danışıyor.
— Ne danışıyor?
— İktidarı ne yapayım diyor.
— Ona ne aklı verdin?
— Ona da aynı aklı verdim. Doldur iktidarı bir hamama, yak hamamı kırk gün kırk gece dedim, yesinler birbirlerini... Nasıl, iyi mi bu akıllar?
— İyi ama ,hem iktidarı, hem de muhalefeti birbirine yedirirsen, kim idare edecek bu memleketi?
— Ben ve sen, ikimiz... Veririz ikimiz kafa kafaya, gül gibi idare ederiz bu memleketi.
— Yokum ben bu işte, dedim.
— Neden? diye sordu.
— Anlamam o işlerden.
— İii, sanki onlar anlıyorlar mı?
Uzun boylu bir adam yaklaştı yanıma. Gömleğinden anladım, hastane görevlisi...
— Gel bakalım! dedi.
— Nereye gidiyoruz?
— Berbere... Yürü!...
Yürüyelim arkadaşlar!...
Alt katta bir yere indik. Berberin koltuğuna oturdum:
— Top ense olsun berber efendi, dedim.
Berber:
— Başüstüne efendim, dedi.
Aldı eline makineyi, bizim saçları sıfır numaraya vurdu. Kızdım:
— Ulan bunun neresi top ense?
— Buranın top ensesi budur beyim!
— Elin kolun kırılsın senin e mi? Gitti bizim yakışıklılığımız.
Yine çıktık yukarıya. Kapıdan girer girmez, profesör yapıştı yakama:
— Fırsat bu fırsat, herkes kendi âlemindeyken gel sana plânlarımı göstereyim, dedi.
— Yine ceketinin altında mı göstereceksin?
— Tabiii.
— Olmaz!
— Gel hadi gel, nazlanma! Biliyorum, benim plânlarımı görmek için can atıyorsun!
Yerde sürünen tozlu ceketi yine geçirdik kafamıza. Profesör, ceplerini karıştırıp duruyor:
— Şışşşt, bakalım gözetleyen var mı?
Yattığımız yerden başımızı doğrulttuk... Ceketin altından başımızı çıkardık. Baktım, Akılcıbaşı, başımızda dineliyor, hem de katıla katıla gülüyor:
— Deliler, diyor.
Profesör:
— Çalacak çalacak, kimse çalmazsa bu namussuz çalacak formüllerimi, dedi.
Başımızı soktuk yine ceketin altına, ama profesör bir türlü plânları çıkarmıyor:
— Biraz bekleyelim, diyor.
Bekliyoruz... Sıkılmağa başladım... Kafamı ceketten çıkarır çıkarmaz, Akılcıbaşıyla burun buruna geldim yine. Yanımıza iyice sokulmuş, kulağını bize vermiş, dinliyor... Profesör:
— Başka zaman, dedi.
— Olsun, dedim.
Pencereye doğru yürüdüm... Genç, yakışıklı biri pencereden dışarıyı seyrediyor... Yanına yaklaşıp:
— Seyredebilir miyim? diye sordum.
— Buyrun, dedi.
Dudaklarında bir mırıltı...
— Şarkı mı söylüyorsun? diye sordum.
— Hayır, sayıyorum.
— Neyi?
— Şu karşıdaki çamın yapraklarını!
Oh, çok şükür bu da akıllıymış; yâni benim gibi, bizim gibi...
— Siz sayabilir misiniz? diye sordu.
— Ben mi?
— Tabii siz... Ben şu dalı bitirdim, tam bir milyon 118 bin, 312 tane yaprak var.
Bu yakışıklı gence sordum:
— Siz ne iş yaparsınız?
— Sayılarla uğraşırım.
— Hesap makinesi misiniz?
— Hayır, öğretmenim... Matematik öğretmeni... Gel sana karekök almasını öğreteyim.
— İstemem!
— Hayır, öğreteceğim...
— İstemiyorum yahu!
— Burada herkese öğrettim, bir sen kaldın. Bak şu köylü amcaya, ona bile öğrettim.
— Eh, mademki çok arzu ediyorsun, hatırın kalmasın, öğret bakalım.
Cebinden hemen bir tebeşir çıkardı ve yere bir rakam yazdı. Başladı anlatmağa, başladı karekök almağa... İksler, yeler yazdı, parantezler açtı, parantezler kapadı... Milleti yığdı salonun bir köşesine:
— Çekilin ulan, basmayın rakamlarıma!...
Basmadık rakamlarına... Beni de unuttu... Kayboldu gitti rakamlarının arasında... Onu, kimse çekip ayıramadı rakamlarından...
Millet âlemindeydi yine...
Bir anda hoşlanıverdim buradan... Dışardaki insanlar yalancıydı. Nasıl uydurmuşlardı o pis kızın göğsünü sıktığımı? Hele o dolmacı... Boğazında kalsın inşallah senin o dolmalar... İşi gücü yoktu ki serserinin. Mahkeme her gün görülse, otuz gün sürse, otuz gün de gelirdi enayi mutlaka.
Buradaki insanlara bakıyorum da, hiçbiri mutsuz değil... O sevgilisinin başucunda saatlerdir gözyaşı döken bile mutlu şu anda... Eliyle bir tempo tutmuş, sanki bando idare ediyor...
Profesör, sıkı, sımsıkı yapışmış cebine, oturmuş ceketinin üstüne, koparmış düğmesini, düdük gibi öttürüyor.
Rakamcı, bir daire çizmiş rakamlarının ortasına, geçmiş içine oturmuş, aptal aptal etrafına bakınıyor...
Ben?... Ben de, Sabahat ablamı düşünüyorum...
Kapı açıldı, görevli biri:
— Haydin! dedi.
Koyunlar gibi, birbirimizi ite kaka bir yere gidiyoruz. Bir koridordan geçiyoruz, başka bir kapı... Yemekhane...
Sahanlar, bölünmüş ekmekler ve sapsız tahta kaşıklar... Aman, ne hoş kaşıklar böyle bunlar? Sanki, yemeği avucunla yiyormuşsun gibi. Nohut da güzel, pilâv da...
— Allah devlete millete zeval vermesin!
Sonra yatakhane... Bana:
— Yatak yok, sen yerde yatacaksın, diyorlar.

(Devamı var)

Şansınız, Başarınız ve istikbaliniz; Türkiye Vakıflar Bankasında açtıracağınız hesapla Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 86)

ÇAMAŞIR KAÇAKÇILARI
Yazan_Çizen_ SUAVI SUALP
11

HÜSNÜ VE ŞAKİR DAHA BİR İKİ EL KÜREK SALLAMIŞLARDI Kİ...
UFUKTA BİR BOT. ÜSTÜNDEKİLER DE YABANCI DEĞİL
AYAKTA-Kİ. O KADIN.

İKİYE TAK YAK. ŞU SOLOZLARI BİR AN ÖNCE ENSELEMELİYİZ.

EYVAH!. HAVA BOZUYOR!
KAPA MUSLUĞU DA GAZ VER!. BENİ KASIRGA BİLE YOLUMDAN DONDÜREMEZ.
KEŞKE HAVA RAPORUNU DİNLESEYDİK

KOLLARIM DALGALARIN HAŞİN DARBELERİNE DAYANAMIYACAK MALESEF.
HAVA LİMONİLEŞİYOR VE OKYANUSTA BİZ LÖPONJ OLMAK ÜZEREYİZ.

HORTUMA BAK HORTUMA BİZE GELİYOR ŞAKİR

VE BİR ANDA DENİZDE SİKLONUN KORKUNÇ HÜCUMUYLA HERŞEY HARMAN OLDU!
GİTTİK BUGİDİŞ!.
ELVEDA HATIRALAR

EĞER ÖLDÜMSE NEDEN NEFES ALIYORUM
BİR ZAMAN SONRA DENİZ BİR TAKIM FAZLALIKLARI SAHİLE ATTI...
GÜZEL BİR SUAL.

SİZE BİR HAKİKATTEN BAHSEDEBİLİR MİYİM? YAŞIYORUZ.
DEMEK OKYANUS BİLE BİZİ TEMİZLİYEMEDİ.. ACI FAKAT GÜZEL BİR NETİCE

İLK ÖLÜM HEYECANI GEÇER GEÇMEZ
VAZO! VAZO NERDE. MİLYONLAR. KOMBİNEZON

YOKSA FIRTINA SIRASINDA SEN Mİ ALDIN?
ALANIN GÖZÜ KÖR OLSUN. HER HALDE DENİZE GİTTİ

O ANDA HAİN VE LAİN BİR ÇİFT GÖZ ONLARI ALENEN DİKİZLEMEKTEYDİ.
Haftaya =
ÇÖLDE BİR İSTANBUL KIZI MI?

DANS YÜZÜNDEN

Çeviren: Süheylâ AYKUT

CADDEYİ geçmek için otomobil akımının sona ermesini beklediler. Karşılarında bir gece kulübünün neon ışıkları, müşteri çekmek için kırıtan satılık kızlar gibi göz kırpıyordu. Hava güzeldi. Vaktin geç olmasına rağmen kaldırımlar itişe kakışa yürüyen insanlarla doluydu. Mağazaların ışıl ışıl vitrinleri, seyredenleri çileden çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Yeşil yandı, geçtiler.

Francis suratını asmıştı. Karısını gece kulüplerine götürmek, ona ölüm geliyordu. Ama Dany öylesine yalvarmıştı ki, kıramadı. «Jerk» denen bu mânasız danstan ne anlıyordu sanki? Gece kulüplerine karşı duyduğu nefretin gerçek nedenini kendi de bilmiyordu. Oysa, bir zamanlar sıksık giderdi. Bugünün gençlerini coşturan müziği sevmiyordu anlaşılan. Fakat aynı yere yalnız, ya da bir başkası ile gitseydi, yine aynı isteksizliği duyacak mıydı? Kimbilir... Şurası kesindi ki o boğucu sıkıntı, mini etekli karısının piste fırlamasıyla başlıyordu. Hele müziğin ritmine uyarak bel kırıp kalçalarını titretmesi yok mu, şeytan «Al başını, çek git!» diyordu Francis'e.

Gençlerle dolu bir kulübe girdiler. Burası da diğerleri gibiydi. Mumlarla yarı aydınlatılmış salon, sigara dumanı, masalar arasına sıkışmış küçücük bir pist, garip bir müziğe uymuş çılgınca sallanan kendinden geçmiş çiftler...

Masaya henüz oturmuşlardı ki, blücin giymiş uzun saçlı bir delikanlı Francis'ye bakmak lüzumu bile duymadan, Dany'i dansa dâvet etti. Genç kadın kocasına şöyle bir gülümsedi ve çekinmeden kavalyesini takip etti.

Francis, müziğe uyan karısının önce ağır ağır, sonra deli gibi tepinip durmasına dikkatle bakıyordu. Kendinden geçmişti Dany. Kalçalarının sallanışına, dolgun göğüslerinin blûzunu zorlamasına aldırmıyordu.

Francis bir yumruk yemiş gibi midesinin sancılandığını hissetti. Ismarladığı viskiyi bir yudumda içti. «Haydi canım, budalalığın lüzumu yok» diye teselli etti kendini. «Dany, dans eden öteki kadınlardan daha mı hafiftir? Dans etmek namussuzluksa, Dany diğer kadınlardan daha mı namussuz?»

Öyle ya canım... Bir yabancı ile dans ediyorsa, kabahat Dany'de değil, bu modern dansları bilmeyen kendindeydi. Bununla beraber genç kadının yüzündeki ifade, sadece dansa duyduğu ilgiden ibaret miydi? Bu anlama biraz da cinsel duygu karışmıyor muydu? Dans ederken benliğinin bir kısmı kavalyesine kaymıyor muydu?

— İşte, ağırbaşlı bir adam şekerim!

Bir viski daha ısmarladı kendine. Birden gözleri alabildiğine açıldı. Dany, kavalyesiyle âdeta sarmaş dolaş olmuş, gözlerini yummuştu. Gönlünü bu aptal gence iyiden iyiye kaptırmış mıydı yoksa?

Garip bir ürperti, dalga dalga bütün vücudunu kapladı. Alçalmış, hakarete uğramış bir zavallı kocadan ibaretti bu an. Şüphe yok ki, herkes onunla alay ediyordu. Hattâ Dany ve kavalyesi bile!...

Bu çapraşık duygular içinde kıvranırken, bakışları kapıya takıldı. İçeri giren sarışın bir kız kırıta kırıta geldi, Francis'in yanındaki masaya yerleşti. Son derece güzel ve şık bir kızdı. Gözleri karısından başka hiçbir dişiyi görmeyen Francis bile bakmadan edemedi. Baktı ve bakmasiyle de zihninde bir şimşek çaktı! Karısına unutamıyacağı bir ders vermenin tam sırasıydı! Madem o başka arkadaşlarla vakit geçiriyordu, aynı şeyi kendi neden yapmasındı?

Sarışın kız, bu nâzik adamın beraberce bir şeyler içme teklifini memnunlukla karşıladı. Neşesi yerine gelen Francis, keyifle ellerini oğuşturdu. Biraz sonra bakışları masaya ilişecek olan Dany'deki değişikliği, şimdiden görür gibi oluyordu. İçkisini yudumlarken kızla konuşuyordu. İsminin Anne ve kocasından ayrılmak üzere olduğunu bir çırpıda öğrenivermişti. O da kendi gibi ne şu gece kulüplerini seviyordu, ne de yeni çıkan dansları...

Güzel kadına hoşlanacakları başka bir yere gitmeyi teklif etti. Dany hâlâ eğilip bükülerek dansa devam ediyordu. Kocasının oturduğu masaya yaklaşınca, dikkatleri üstüne çekecek şekilde yerinden kalkan Francis yanındaki sarışının koluna girdi ve kapıya doğru yürüdü. Karısının iri iri açılan gözleri, kalbini öylesine büyük bir sevinçle doldurdu ki...

Dany, birkaç dakika süren şaşkınlığından kurtulunca arkalarından koştu, görebildiği kocası ile yanındaki kadının bindikleri arabanın hızla uzaklaşması oldu!

* * *

Sabahın üçüne doğru ne olur, ne olmaz diye Jerk-Club'e uğrayan Francis, karısının çoktan gittiğini öğrendi. Hemen eve geldi ama, hemen içeri girmedi. Dany'ye karşı nasıl davranması gerekiyordu? Bir şey söylerse:

— Ne yapalım, derdi, sen, benim fikrimi almadan, zevklerini tatmin için serbestçe davranmıyor musun? Aynı hakka ben neden sahip olmayayım?

Evet evet... Ne kızacak, ne de özür dileyecekti karısından. Bir şey sorarsa, aynen bu cevabı verecekti.

Fakat Dany ya ağlarsa?... Sadece kendisini kıskandırmak için o sarışın kadınla çıktığını, işte o zaman itiraf ederdi.

Anne ile gittikleri kabarede tango yaparken, hep Dany'yi düşünmüştü. Eğer isteseydi, o sarışınla pekâlâ yatabilirdi.

Ses çıkarmamaya gayret ederek yatak odasına girdi. Dany, sırtı dönük yatıyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu Francis. Konuşmaya önce karısı başlasa. Dileği yerine geldi. Fısıltıyı andıran bir sesle sordu karısı:

— İyi eğlenebildin mi?

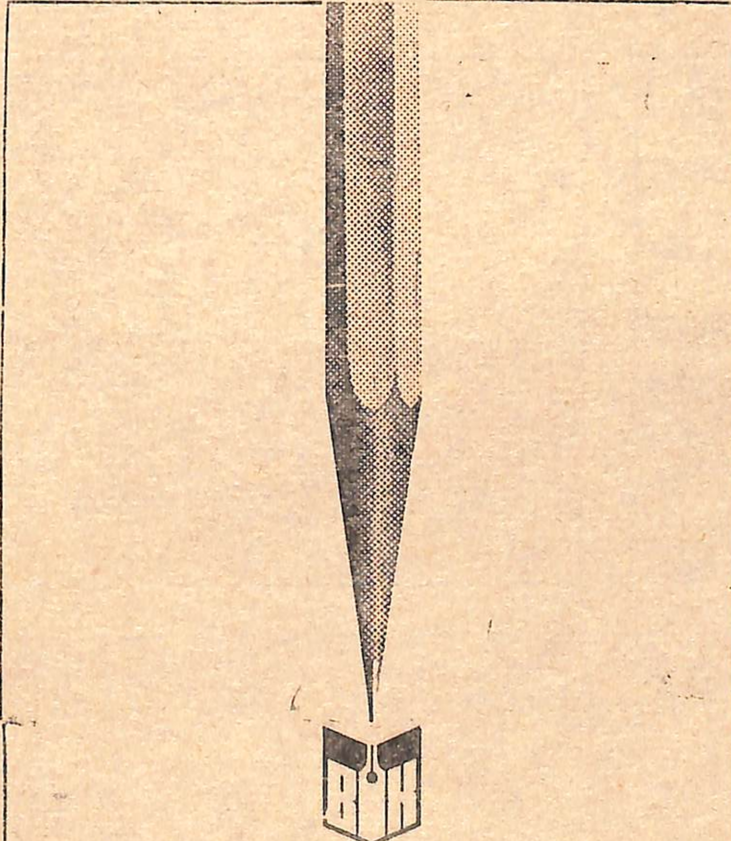
İçi bir hoş oldu Francis'in. Sokuldu yatağa:

— Dinle sevgilim, dedi. Biliyorum, davranışım pek çocukçaydı. Yemin ederim ki aramda bir şey geçmedi o kadınla... Daha önceden tanımıyordum bile... Sadece seni kıskandırmak için koluna girip çıktım kulüpten.

Daha çok söyleyecekleri vardı ama, işaret parmağını dudaklarına götüren karısı:

— Suss, dedi. Yarın devam edersin, kavalyemi uyandıracaksın!

Maurice Carmeni'den

(Basın : 16637 — 85)

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Fiatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Lâmbasına göre

Sabahın üçüne doğru benzin istasyonu önünde duran arabaya, istasyon görevlisi koştu. Direksiyonda oturan kadına sordu:

— Emriniz madam?...

Madam gayet sâkin:

— Kırmızı benzin istiyorum, dedi.

Hayretle gözleri açılan memur yine sordu:

— Kırmızı benzin mi?...

— Evet, dedi müşteri, arabamın kırmızı sinyal lâmbaları söndü de!...

Kim?

Okuldan çıkan küçük, eve bir gözü mosmor dönmüştü:

— Yine mi dövüştün? diye bağırdı annesi.

— Hayır, dedi oğlan. Sadece dayak yiyen bir küçüğü kurtarmaya çalıştım.

Anne yumuşadı:

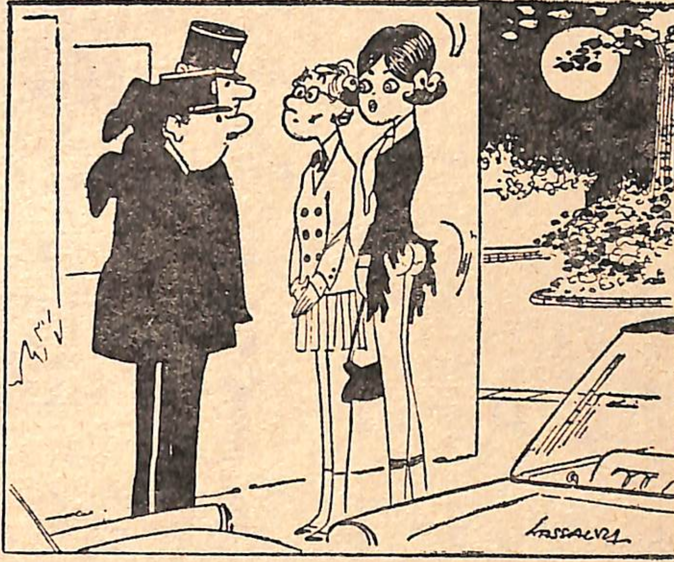
— Bu, pek insanca bir davranış, yavrum. Ezene karşı ezileni koruduğun için tebrik ederim seni. O dövülen küçük kimdi?

Bir hayli koltukları kabaran oğlan cevabı verdi:

— Bendim!

— Geliyor musun denizci?... Ben yarım ücret alırım!

— Benden bir şey çalmadılar ama, arkadaşımın portföyünü aldılar!

Çare

İki yaşlı kadın karşılıklı oturmuş gevezelik ediyorlardı. Biri özlem dolu bir sesle:

— Biliyor musun, dedi, dün gece öyle heyecanlı bir rüya gördüm ki, az kalsın kalbim duracaktı! Evde yapayalnızdım. Naylon geceliğimi giymiş yatmaya hazırlanırken, birdenbire odama Marlon Brando girmesin mi!

Diğeri, heyecandan titreyen bir sesle sordu:

— Eee, ne oldu sonra?

— Hiç, dedi beriki. Yanıma sokuldu, vücudumu saran kuvvetli kolları beni kaldırdığı gibi, yatağa atıverdi! İşin kötüsü, tam kendi de yanıma uzanacağı sırada, saatin zili çalmaya başlamasın mı?

— Tüh, dedi arkadaşı. Her türlü ihtimali keşke önceden düşünseydin.

— Merak etme şekerim, dedi rüya anlatan. Bu gece rahatsız edilmemek için gereken her şeyi hazırladım. Hem saatin zilini kurmayacağım, hem bütün kapıları açık bırakacağım, hem de çok erken yatacağım!

Babalık kolay mı?

Adam uzun bir geziye çıkıyordu. Önce karısı ile vedalaştı, sonra altı yaşındaki oğlunu yanaklarından öperken:

— Göreyim seni, dedi, yokluğumu belli etme. Uslu uslu otur ve bir baba gibi hareket et. Yerime vekâlet edeceğini aklından çıkarma!

Arabanın uzaklaşmasını dört gözle bekleyen çocuk babasının koltuğuna kurularak:

— Eh şekerim, dedi annesine, öyleyse şu pipoyu getir, yemeği de hazırla bakalım!

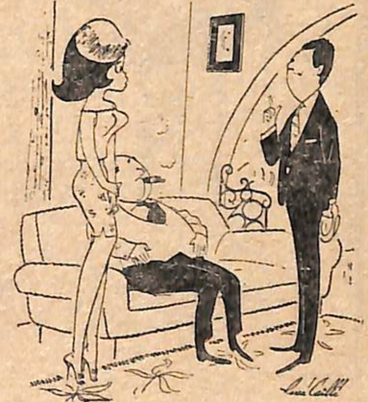
Unutmamak için

— Neden mendiline düğüm yaptın Marcel?

— Düğümü annem yaptı. Vereceği mektubu postalamayı unutmayayım diye.

— Postaladın mı mektubu?

— Hayır... Bu sefer de annem mektubu vermeyi unuttu!

— Kızınızla evlenmek istememde yeterli bir hakkım var: Paralarınızı yatırdığınız bankanın veznedarıyım!

Böööö !..

Oktav, yana yakıla, arkadaşı Piyer'e dert yandı:

— Karımdan bıktım birader...

— Neden? diye sordu Piyer.

— Kendisini kıskanmıyorum diye başımın etini yiyor da...

— Sen de kıskan, olsun bitsin...

— Kıskanamıyorum kardeşim, diye inledi Oktav. Zorla olmaz ki bu iş. Gelmiyor elimden işte...

— Peki, karın ne yapıyor?

— Neler yapmıyor ki? Ne kadar amca, dayı, hala oğulları varsa, hepsini yanımda şapur şupur öperdi. Şimdi ise eve âşık getirmeğe başladı.

— Peki, sen kızmıyor musun?

— Nasıl kızayım birader? İçinde kötülüğü yok ki. Mahsustan, sırf beni kızdırmak için, yatak odasına girip, saatlerce kaldıkları bile oluyor. Ama ne yapayım, kıskanamıyorum bir türlü...

Oktav'ın anlattıklarına neşelenen Piyer, elini arkadaşının omuzuna koyarak:

— Desene ki, senin karın da benimki gibi, dedi.

Oktav sordu:

— Nasıl, yoksa sen de benim gibi dertli misin?

— Aşağı yukarı...

— Seni biraz güldürebilmek için bak nelere katlanıyorum karıcığım!

— Peki, senin hanım ne yapıyor?...

Piyer, kravatını düzelterek:

— Dur! dedi. Sana geçen günkü olayı anlatayım da, gül biraz. Maryüs'ü tanırsın değil mi? Ayı Maryüs'ü?...

— Tanımaz olur muyum, dedi Oktav. Lisede ona, Kıllı Maryüs de derlerdi.

Böööö !..

— Hah! İşte o, diyerek devam etti Piyer. Pazar günü bize geldi ve o gece bizde kaldı. Yiyip içtik, yataklarımıza çekildik. Tabii yarım saat sonra hanım, mutadı veçhile ters ters sordu:

«Uyudun mu?»

Ses çıkarmadım...

Biraz sonra, gece yatısına gelen diğer arkadaşlarıma da yaptığı gibi, usulca yataktan sıyrılarak Maryüs'ü ziyarete gitti.

Ben, yorganı kafama çekmişim, kıs kıs gülüyorum. Tam o sırada, aklıma parlak bir fikir geldi. Derhal yerimden fırladım ve bir yatak çarşafını vücuduma sararak, bulundukları odanın önüne gittim. Anahtar deliğinden baktım. Daha henüz ikisi de ayaktaydılar. Birbirlerine sarılmış, öpüşüyorlardı.

Bir ara, Oktav dayanamıyarak sordu:

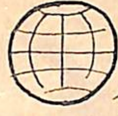
— Tabii sen de kıskanmadın değil mi?

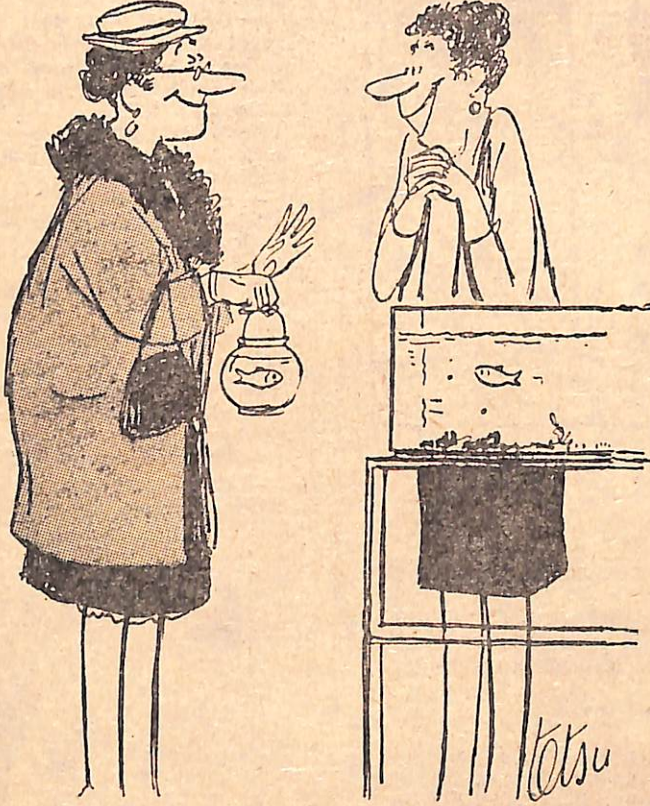
— Tabii kıskanmadım ayol. Biliyorum ki şaka yapıyorlar.

— Sonra?

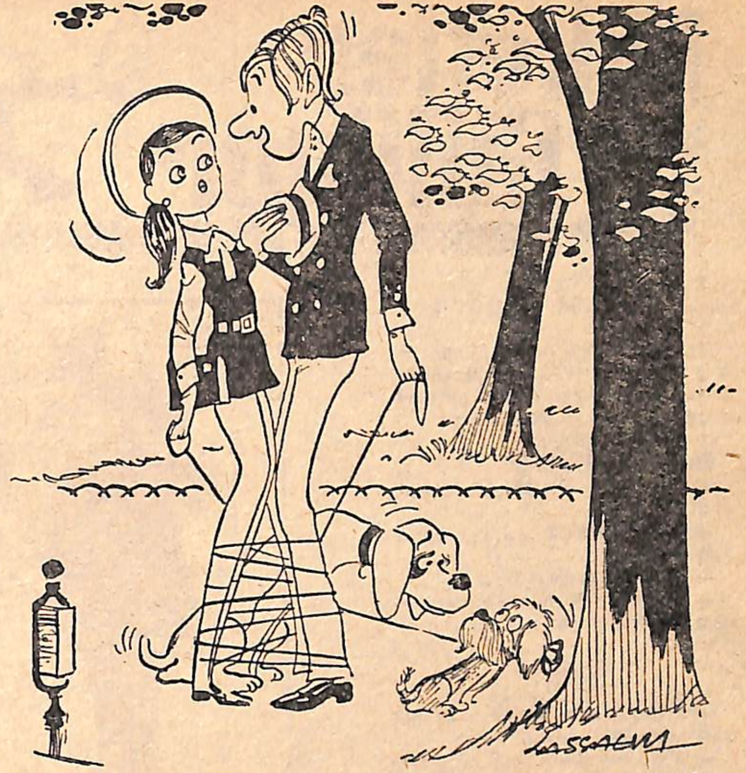
— Sonrası, biraz daha öpüştüler. Tam yatağa girecekleri sırada birdenbire kapıyı açarak olanca kuvvetimle «böööööö!...» diye bir bağırdım... Eh azizim, o anda ikisinin de suratlarını görecektin. Öyle korktular, öyle korktular ki!...

Dünya Karikatürleri

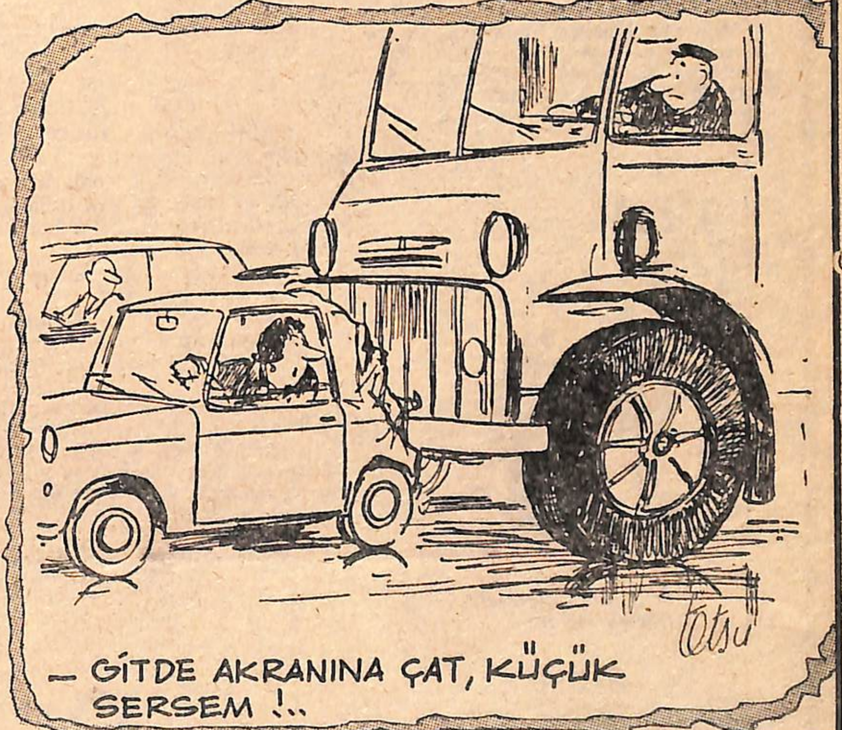

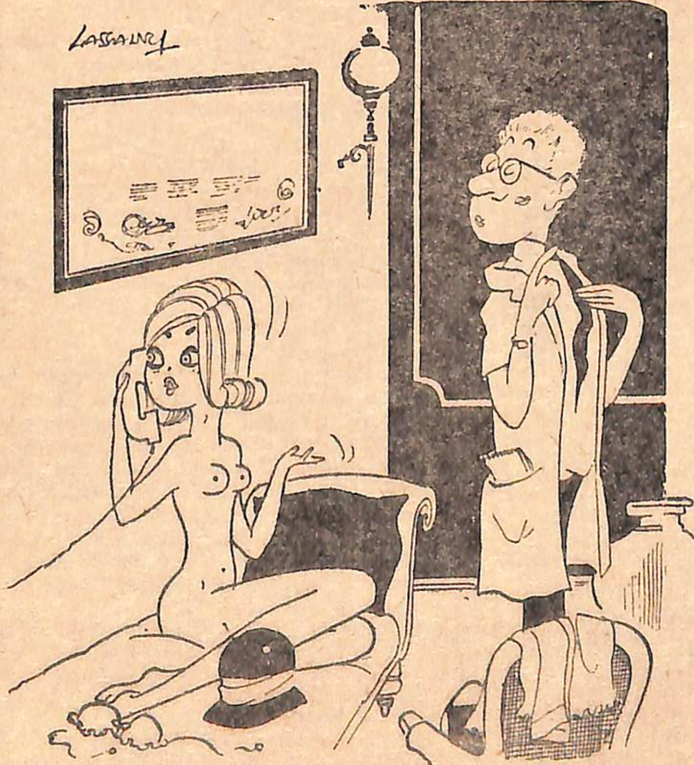
— BUNDAN İYİ İZDİVAÇ OLACAĞINI DÜŞÜNEMİYORUM ..

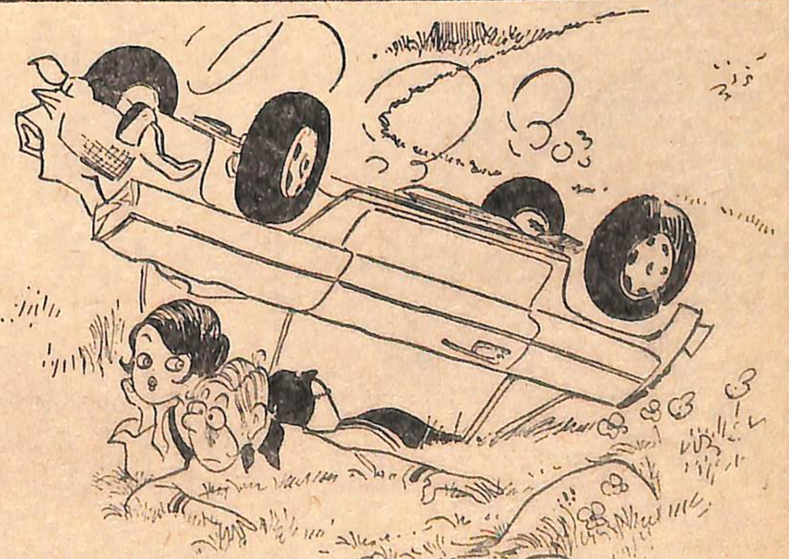
— KÖPEĞİM VE BEN, BU GÜNLERE ULAŞACAĞIMIZI HİÇ ZANNETMİYORDUK !..

— GİTDE AKRANINA ÇAT, KÜÇÜK SERSEM !..

— FEVKALÂDE BİR DOKTOR ŞEKERİM... BÜTÜN KOMPLEKSLERİMİ VE ELBİSELERİMİ KAYBETTİM !..

— OTLARDA YATMASINI HER ZAMAN SEVERDİN DEĞİL Mİ ?..

Halkımızın daima artan teveccühü: 1967 yılı sonunda Türkiye İş Bankasının Tasarruf Mevduatı, 4 milyar 44 milyon lirayı bulmuştur. Hızla gelişen tasarruf mevduatı ve mudi adedi bakımından İş Bankasının daima başta olması, halkımızın Türkiye İş Bankasına olan itimadının en inandırıcı delilleridir. (Aynı devre zarfında İş Bankasına emanet edilen paraların yekûnu ise 5 milyar 396 milyon liradır.)

TÜRKİYE İŞ BANKASI

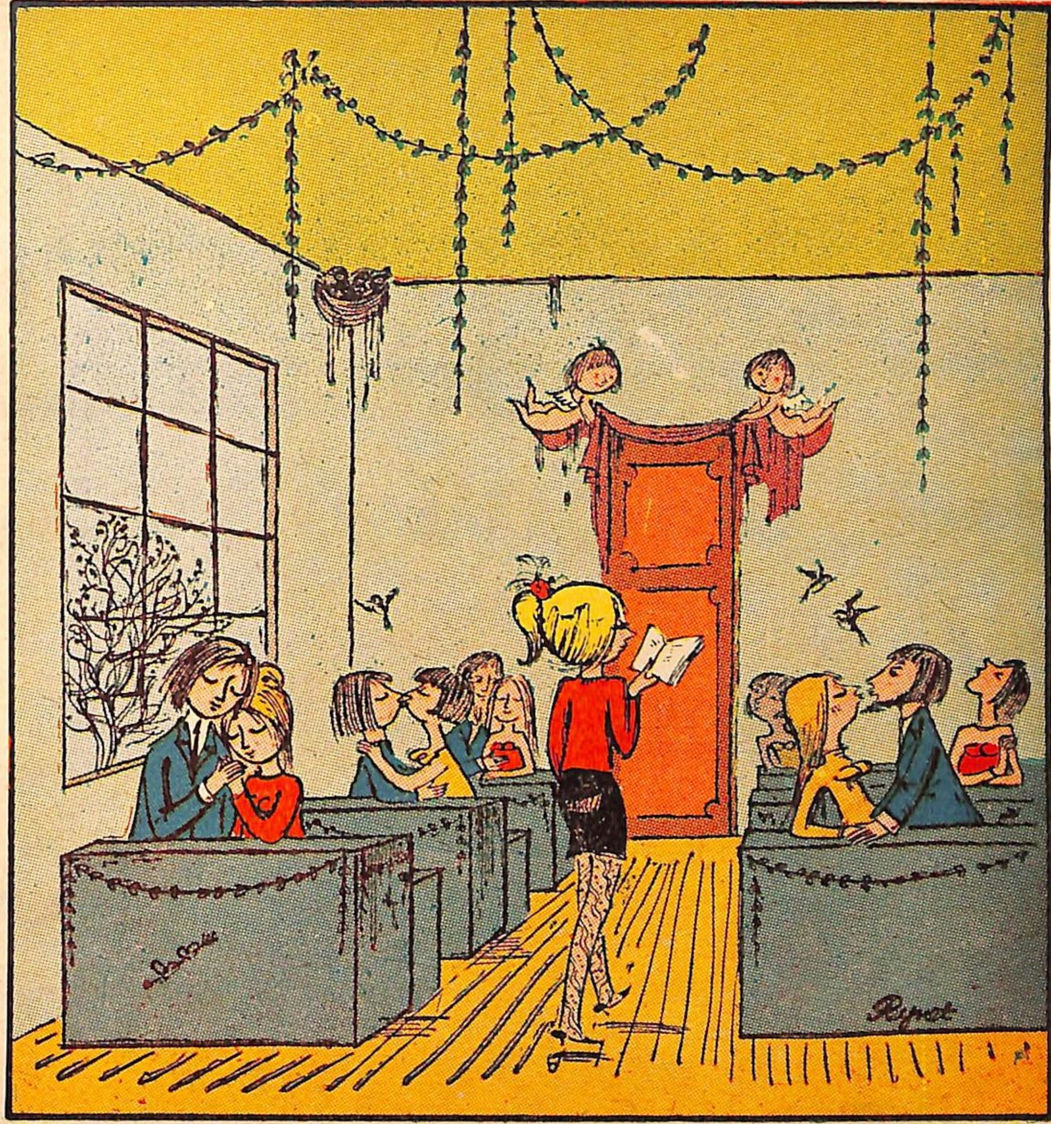
PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 2216 — 87)

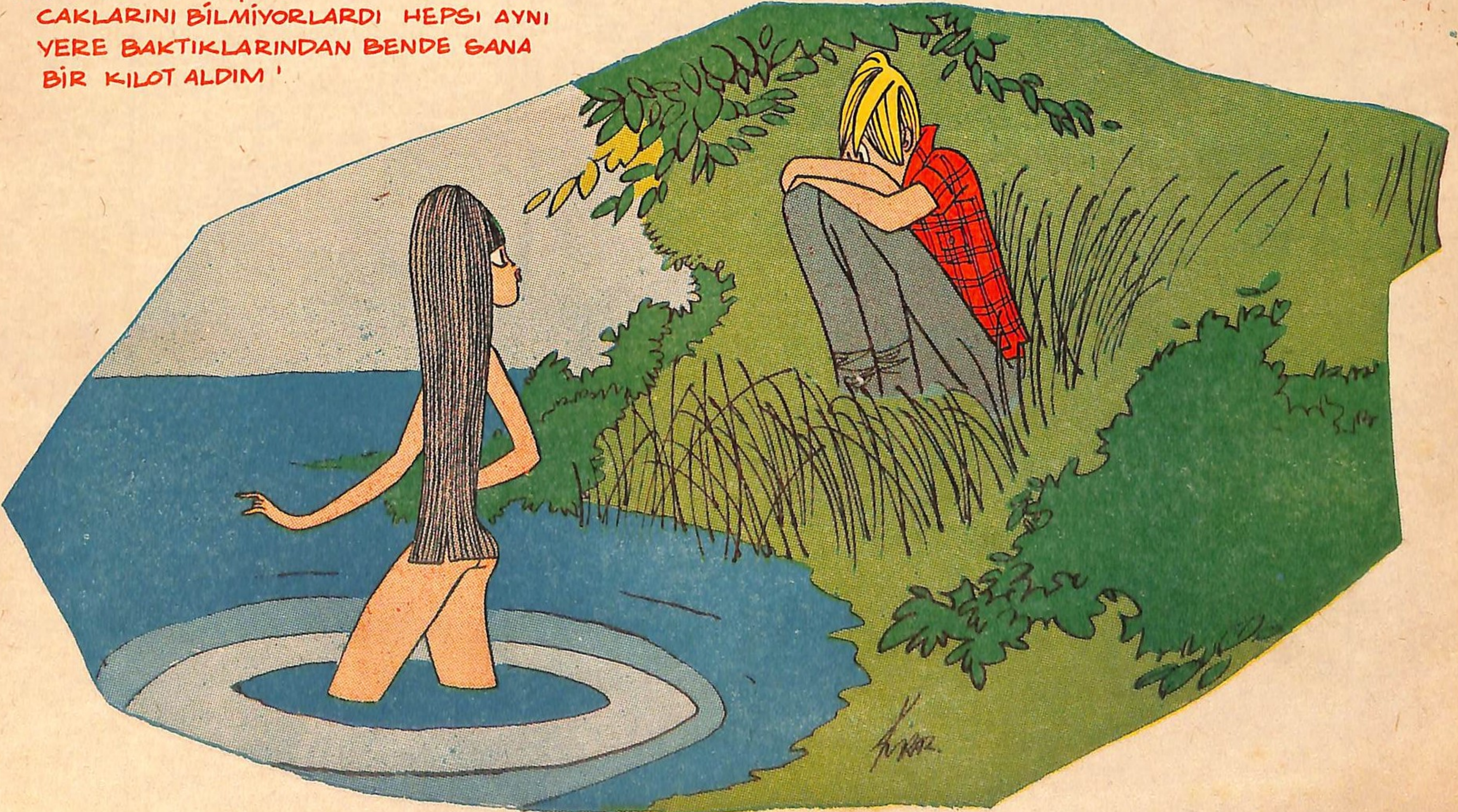
Akbaba

– BÜRO ARKADAŞLARIN NE HEDİYE ALA-
CAKLARINI BİLMİYORLARDI HEPSİ AYNI
YERE BAKTIKLARINDAN BENDE SANA
BİR KILOT ALDIM !

– BÜYÜK BİR HÜZÜNDEN ÜÇ ÜZGÜN KALP ÇIKARACAKSINIZ. AY
IŞIĞIYLA AYDINLANAN BİR GECEDE BUNA YİRMİ UZUN ÖPÜ-
CÜK EKLEYECEKSİNİZ VE HEPSİNİ BÜYÜK BİR AŞK HALİNDE
TOPLAYACAKSINIZ ...

– GÖZLERİNİ AÇABİLİRSİN SEVGİLİM, TOPUZUMU ÇÖZDÜM !..